

Andalusien

Andalusien

Oversat og kommenteret
af Niels Erik Søndergaard

Udgivet af
Foreningen Dansk Kultur
på forskningsforlaget Rafael
2008

Ansvarshavende redaktør
Niels Erik Søndergaard
n.e.s@mail.tele.dk

Trykt hos
PoBe sats & repro
6430 Nordborg

Forsidebillede:
Alhambra

Bagsidebillede:
Katedralen i Santiago de Compostela

ISBN 978-87-91107-26-9

Andalusien

af

Niels Erik Søndergaard

Forlaget Rafael

SPANIENS HISTORIE FRA 711 TIL 1492

Vi udgiver denne bog med titlen **Andalusien**. Ordet Andalusien, der i dag navngiver Spaniens sydligste provins, kommer fra folkeslaget vandalerne, der i 400-tallet boede i området. Araberne gav efter 711 landet navnet El-Andalus. El-Andalus eller Andalusien var i begyndelsen efter 711 betegnelsen for hele Spanien, men bliver efterhånden, som den spanske tilbageerobring af egne områder finder sted, kun betegnelsen for det af araberne besatte Spanien. I en stor del af tiden var landet delt mellem det besatte Sydspanien (Andalusien), og Nordspanien, der bestod af små, spanske kongeriger. Betegnelsen Spanien for staten genopstår først efter Kastiliens og Arago-niens forening i 1479.

Selve tidshistorien er kun omtalt forholdsvis kort her.

Bogen koncentrerer sig om datidens og nutidens holdning til den muslimsk-arabiske besættelse af Spanien. Det sker med henblik på den verdslige historie ved oversættelsen af Trifkovics og Berdichevskys artikler og med hensyn til åndelige historie ved oversættelsen af Den Ortodokse Kirkes beretning om martyrerne fra Cordoba, samt ved kommentarartikler til begge dele.

MYTEN OM DEN GYLDNE TIDSALDER I SPANIEN UNDER DEN ARABISK-MUSLIMSKE BESÆTTELSE

Forsvarere af islam bliver aldrig trætte af at henvise til den ”gyldne tid” med tolerance, der antages at have karakteriseret syv århundreders muslimsk dominans over Spanien.

Denne fuldstændige fejlagtige vurdering drager den forkerte konklusion baseret på fragmentariske vidnesbyrd og fordrejer det samlede billede. Det ignorerer virkeligheden med enormt store ødelæggelser, der blev påført Spanien af tre arabisk-berbiske-muslimske invasioner, der gentagne gange forsøgte at fastholde kontrollen og magten over Spaniens oprindelige befolkning, der var blevet reduceret til andenklassesborgere i deres eget hjemland.

Ønsket om at genetablere ”Al-Andalus”, der var en arabisk underminering af det land, de havde erobret, og som tidligere var blevet regeret af germanske vandaler og vestgoter (deraf betegnelsen al-andalus som vandalerens land på arabisk) er fortsat med at eksistere til i dag. Ekstremisternes støtte til terroristernes skændige bombing af jernbanestationen i Madrid den 11. marts 2004 anses i dag af nogle muslimer ikke blot som en retfærdig straf for den tidligere regeringschef, Jose Maria Aznars pro-amerikanske regering, men også som det første skridt i tilbageerobringen af, hvad der stadig parallelt med Israel betragtes som et land, der skal leveres tilbage til muslimsk besiddelse.

I middelalderens Spanien blev der afholdt adskillige teologiske debatter for at diskutere de tre monoteistiske religioners fortjenester og mål. Jøderne, der først fandt vejen til frelse, mente, at de var et eksempel til efterfølgelse ved at tjene Gud som en nation og ved, at de viste deres livsførelse over for andre nationer. Dette forblev at være en mulighed selv efter Tempellets ødelæggelse og efter tabet af jødernes selvstændighed i år 70. På den anden side set mente de kristne, at dette var muligt for mennesket som individ, og det kunne opnås af enhver uanset pågældende nationalitet og køn.

Men for islam er verden inddelt i to fjendtlige lejre, og muslimerne er forpligtet til at påtvinge den anden lejr deres vilje. For at man kan nå dette, kræves der ikke bare en personlige underkastelser under Allah, men også en dominans over territorier. Islams kamp kræver en vedvarende underretning om landkortets skakbræt, der viser, hvilke dele af verden, der er blevet undervunget og placeret under islamisk styre FOR EVIGT. For tilbagetrækninger er ikke tilladt. De undervungne områder er ISLAMSK HUS, mens de tilbageværende områder stadig ideologisk set er i de vantros lejr. De vantros lejr kaldes KRIGENS HUS, og den skal i sidste ende erobres. I dette perspektiv kan det ikke tillades, at områder som Israel, Spanien, Kosovo, Grækenland, Bulgarien osv., der engang var underkastet Allah, vender tilbage til krigens hus, de vantros lejr.

Muligvis ønsker moderate muslimer at leve i fred med deres naboer, men dette teologiske sværd og det pres, som det udøver, lader ane, at den mere militante holdning i sidste ende vil rykke frem. Nu, da Al-Queda ved en terrorbombning har fremtvunget en ændring af Spaniens udenrigspolitik, er det tvivlsomt, om europæisk indenrigspolitik vil kunne forblive uafhængig af de muslimske radikales ønsker og mål.

EROBRINGEN 711-716: Den islamiske civilisation i Al-Andalus varede i forskellige dele af Spanien fra nogle få årtier til 700 år. Den satte sit præg på først og fremmest Castilien og Andalusien med en farverig og voldelig fortid, der smittede af på både historien, sproget, arkitekturen, kunsten, musikken, maden og stednavne længe efter, at muslimerne var forsvundet.

Muslimerne udgjorde langt fra majoriteten af befolkningen, hvor der skønsmæssigt var 7 millioner kristne og jøder efter den første besættelse. Ved 900-tallets begyndelse anslås det, at den muslimske befolkning af berbere og arabere og muladier (kristne, der var gået over til islam) var på 2,8 millioner ud af en befolkning på 7 millioner mennesker. Ved begyndelsen af 1100-hundredetallet var den muslimske befolkning fordoblet, men udgjorde kun godt halvdelen af befolkningen på den Iberiske halvø. Der var en hierarkisk hakkeorden til trods for den officielle snak om, at alle troende var ligestillede.

Araberne udgjorde samfundets top. Berberne udgjorde flertallet af soldaterne, brændehuggerne og vandbærerne, og på 3. pladsen kom konvertitterne til islam, mens de vantros jøder og kristne udgjorde samfundets bund uanset deres store bidrag til samfundets kunst og videnskab.

De kristnes indbyrdes rivaliseringer, især blandt den vestgotske landadel, hjalp muslimeres erobring af Spanien. Erobringen blev gennemført på fem år, men samfundet ændrede sig ikke hurtigt. Det nyligt vundne område fik navnet Al-Andalus med Cordoba som hovedstad og blev en provins af Omajadernes

kalifat i Damaskus. Lige inden erobringen viste en stor del af den oprindelige kristne befolkning ringe interesse i fortsættelsen af det vestgotske styre, og selv blandt den vestgotske herskende klasse fandt mange det belejligt at samarbejde med de muslimske herskere for at bevare deres privilegier.

Disse germanske herskere blev stadig betragtet som fremmede af mange almindelige indfødte spaniere, og deres omvendelse fra arianismen, der anså Jesus for at være det store menneske, men ikke Gud og ikke en del af Treenigheden, havde kun været formel. Den skulle appellere til det katolske flertal og gøre det muligt at integrere de forskellige elementer i et samfund. Den sidste vestgotske hersker indførte - for at appellere til de kristne og forene kongeriget - hårdere metoder over for jøderne, der i begyndelsen anså muslimerne som deres befriere.

Det tolerante Spanien med de tre monoteistiske religioner gik gradvist i opløsning og blev udsløttet som et resultat af gentagne invasioner fra Nordafrika af stærke berbisk-muslimske folkestammer, der med sig bragte en fanatisme, der minder om vore dages Al-Queda og Taliban. Kun meget senere begyndte en spansk-kristen reaktion at efterligne denne intolerance. Udtrykket "Gylden tid" om det muslimske Spanien angår korrekt kun perioden fra 711-1050, medens denne betegnelse bedre kunne anvendes om det kristne nord fra 1050-1390.

Helt fra begyndelsen af den muslimske dominans i Spanien eksisterede der en betydelig spænding mellem den arabiske overklasse og dens overvejende berbiske følgegruppe (vandbærere), der havde tilsluttet sig det muslimske korstog efter deres omvendelse til islam. Majoriteten af disse berbere levede i Marokko og Mauretania, og de blev derfor omtalt som: Moros – Moors: Maurere – en betegnelse, der stadig er i brug i dag.

Mange Berbere var forblevet hedninger eller havde tilsluttet sig den byzantinske ortodokse kristendom, før de accepterede islam. De havde i lang været i kontakt med det sydøstlige hjørne af Spanien. De udgjorde flertallet af mandskabet ved invasionen, men de blev betragtet med foragt af den arabiske overklasse, der følte sig racemæssigt overlegne og trosræssigt renere, og som følte sig forbundet med kalifferne i Damaskus og senere i Bagdad.

Det muslimske Spanien, der nominelt var under kalifferne i Damaskus og Bagdad, gjorde sig selvstændigt. I årene fra 930-1000 var Cordoba den største kulturby i Europa under et stabilt og fremgangsrigt styre, specielt under Abd-al-Rahman 3. Denne hersker byggede et prægtigt palads, Medina Azahara, navngivet efter hans favoritkone. Dets storhed i elfenben, jade og ibenholt overgik selv Taj Mahal, og dog blev det ødelagt og plyndret – ikke af de "barbariske kristne", der angreb fra nord, men af den fanatiske muslimske berberinvasion i 1010, der ikke lod sten på sten tilbage.

I løbet af få måneder i 1009 efterfulgte fem herskere hinanden og mistede kontrollen over hovedparten af landområderne. Et oprør mod Omajaderne førte til borgerkrig og styrkede det muslimske Spanien i kaos. Inden for en generation erklærede omkring 40 muslimske minikongeriger - de såkaldte Taifas - deres uafhængighed, hvilket gjorde det muligt for de kristne kongeriger at organisere større fremgang i generobringen af den Iberiske halvø.

Spaniens indfødte jødiske befolkning, der altid var et barometer på tolerance, foretrak helt tydeligt det kristne Nord frem for det muslimske Syd efter midten af 1000-tallet. Alvorlige antijødiske forstyrrelser begyndte først i Granada og i det muslimske Syd under de Almoraviderne. De store paladser med deres der kunstneriske udsmykninger og de kunstfærdige overrislingsanlæg fra Omajadernes tid blev i overvejende grad ødelagt af de nye erobrere. Da Granada, det sidste muslimske kongerige, faldt i 1492, var der næsten ingen jøder tilbage der, mens 225 spanske byer da stadig havde deres jødiske kvarterer.

La Reconquista – tilbageerobringen endte med at antage et religiøst korstogs dimensioner, hvori der kun kunne blive én vinder. De kristne ville have vundet og udslettet det muslimske styre meget tidligere, hvis det ikke havde været for friske styrker, der ankom med berberinvasionerne i løbet af 1000- og 1100-tallene. De rivaliserende kristne kongerigers erobring af nyt land bidrog oprindeligt ikke til dannelse af en følelse af religiøs enhed eller korstog. Kampene angik nationale, familiemæssige og sproglige forhold, der omfattede Castilien, Leon, Katalanien, Portugal, Aragonien, Asturien, Navarra, Valencia osv. Men de var heldige med, at den muslimske opposition var endnu mere fragmenteret. De mange små stridende Taifas faldt en efter en til de erobrende kristne hære.

I middelalderens Spanien mødtes de tre civilisationer fra romersk kristendom, arabisk-berbisk islam og sefardisk jødedom. Den flerkulturelle syntese, der viste sig efter den muslimske erobring, efterlod en forbavsende arv. Men da den blev bragt i uligevægt og forstyrret af politisk fragmentation med efterfølgende krigsførsel og religiøs intolerance, endte den med jødernes udvisning i 1492 og med muslimernes udvisning i 1609.

Det er bemærkelsesværdigt, at de mest succesfulde kristne herskere under tilbageerobringen også var de mest tolerante. Deres kongeriger nød godt af aktiv samarbejde og deltagelse fra de jødiske samfund. Alfonso den 6. (1072-1090) udnævnte en jødisk finansminister. Alfonso den 10. (1252-1284) samarbejdede angående mange projekter med jødiske lærde og oversættere og erklærede dem for at være værdifulde borgere. Jaima den 1. forfremmede sine jødiske borgere til præstige fulde og indflydelsesrige poster.

Under det muslimske styre, især under Almoraviderne, blev både kristendom og jødedom decideret betragtet som inferiøre religioner. Deres tilhængere blev enten tvunget med sværdet til at konvertere til islam eller til at betale en ekstraordinær høj skat for at kunne forblive såkaldt ”beskyttede folk”, dhimmier. Jøderne var hurtigere i stand til at tilpasse sig statsforholdene og specialiserede sig i erhverv, som araberne anså for at være under deres værdighed, så som handel og skatteopkrævning.

Der var flere kilder til den spanske civilisation. Kunst, videnskab, teknologi, arkitektur, navigation, korttegning, matematik, astronomi, filosofi, der blomstrede i middelalderens Spanien, bliver ofte godskrevet islam. Men det er en forvriddning af den rolle, efterfølgerne af alle tre religioner har spillet. Det spanske vestgotiske rige, der var forud for den muslimske erobring, havde arvet fem århundreders romersk civilisation og desuden nydt godt af præstationerne fra grækerne, carthagenienserne og assyrerne inden for landbrug, overrisling, matematik, tidsregning, kalender, minedrift, arkitektur, vejbygning, mosaikkunst, smykkefremstilling, lervarer, jura og samfundsansvarlighed. De muslimske erobrere, der ankom i 711, havde arvet de samme ting på deres erobningsveje gennem Det byzantinske Rige, Nærorienten og det kristent romerske Nordafrika. Kristne og jødiske kunstnere og lærde kom med store bidrag, der gjorde det muligt for de muslimske erobrere at gøre brug af deres erobringer. Oversættelsesskolerne i Grenada og Toledo gjorde i høj grad brug af jødiske viden.

På grund af en lang, forstyrret historie, af Spaniens involvering i Marokkos affærer, af den religiøse glød skabt ved generobringen, af modreformationen har mange spaniere, der forsat har en slags had-kærligheds-forhold til deres muslimske naboer i syd, overtaget en problematisk arv. Fra 700-tallet til i dag har klicheer domineret spanske holdninger og relationer til både arabiske stater og muslimsk civilisation såvel som til Israel og jødedommen. Siden 1970 er islam igen dukket op som en større faktor i det spanske samfund, og siden da har en fortsat bølge af illegalt indvandrende arbejdere resulteret i en hurtig vækst af det muslimske samfund.

Siden de sidste maureres uddrivning af Spanien er udtrykket maurer blevet anvendt på alt, hvad der har med islam at gøre. På grund af Spaniens involvering i Marokko blev der skabt en stor hær i Afrika. I 1930'erne var den kommanderet af general Franco. Den kom til at spille en stor rolle i den spanske borgerkrig. Den blev frygtet og hadet af den spanske befolkning.

Spansk civilisation er i gæld til mange tidligere folkeslag. Den ”Gyldne tid” skyldtes fornuftig sameksistenspolitik, men den varede kun kort, og den blev

fulgt af århundreder med kaotiske forhold og med fanatisme og fraktionskonflikter, der havde sin oprindelse i ekstremistiske berbersekker, der fulgte en politik af nogenlunde samme art som Al-Qaeda og Taliban i dag. Generobringen af den Iberiske halvø af de kristne konger fra Castilien, Aragonien og Portugal tiltrak jøder til disse lande fra de feudale muslimske Teifas i syden og fulgte i begyndelsen en tolerancepolitik over for de tilbageværende muslimer (Mudejernerne). Men uheldigvis resulterede bitterheden fra næsten 700 års kampe mellem kristne og muslimer om herredømmet i en spansk befrielse og forening, der blev præget af et triumferende, religiøst korstog, næret af overdrevent kirkeligt ønske om hævn og af ønsket om konsolidering af staten.

Kilde: Norman Berdichevsky. Freelance skribent og oversætter. Murcia i Spanien.

VEJEN TIL SANTIAGO

Ude i Galicien i Spaniens nordvestlige hjørne fik maurerne aldrig fodfæste. Allerede i 718 kunne Pelayo efter slaget ved Alcama danne kongeriget Asturien.

Efter 813 samler man sig om apostlen Jakobs grav på ”den hellige Jakobs stjernemark” Santiago de Compostela, hvor der opføres en katedral til ham. Jakob kommer i de kommende århundreder til at styrke spaniernes selvtillid både åndeligt og nationalt.

Men rollen som åndelig inspirationsgiver får Jakob også for Europas øvrige nationer. Fra omkring år 900 og fremover opstår der en pilgrimsrute ned over Europas lande over Pyrenæerne og via Burgos og Leon til Santiago, til Jakobs grav. Pilgrimsvejen, der fik navnet Mælkevejen efter stjernerne, da alle veje førte til Santiago, var med til at holde de kristne kongeriger i Nordspanien oven vande i de mest kritiske tider.

Også i dag er vejen ved at blive genopdaget af folk, der er trætte af den rene materialisme, og som søger noget mere end det. Hovedruten fra Roncevalles ved Pyrenæernes fod til Santiago kaldes i dag El Camino Frances.

MYTEN OM DEN GYLDNE TID I ISLAM I MIDDELALDEREN

Hadet mod vestlig civilisation og den tilsvarende trang til at glorificere uden for den, især hvis det kan fremstilles som offer for Vesten, er et velkendt fænomen ved nutidens liberale tankegang.

En af de former, det giver sig udtryk på i de senere år, er forsøget på kunstigt at opblæse andre civilisationers historiske bedrifter langt ud over, hvad kendsgerningerne støtter. Myten om den ædle vilde er en banal floskel. Mere sammensat er den myte, der er opstået om den islamiske civilisations ”gyldne tid i Middelalderen.

Islams forsvarere har brug for myten om den gyldne islamiske tid for at kunne redde islam fra at blive fordømt for dets elendige forhold i dag og for at kunne bevise, at der er mere i islam end Bin Ladens terrorisme og oliesheikerns tvivlsomme ry. Ærlig talt, så har islam i dag stadig til gode at vise verden et demokratisk og fremgangsrigt samfund eller sociale og kulturelle forhold, der kan beundres af neutrale iagttagere, lige som man kan se op til amerikansk frihed, japansk orden, israelsk mod eller italiensk stil.

Nogle liberale akademikere indrømmer åbenlyst, at de drejer den muslimske fortid for at understøtte deres nutidige intellektuelle dagsorden. Eksempelvis indrømmer nogle, der fremmer myten om den gyldne islamiske tid, at deres mål er: ”at vise for den postmoderne verden, at den tabte middelalderlige jødisk-islamiske handel og kulturelle og sociale forhold var på sit højdepunkt før 1492 i maurernes Spanien, der tillod og nærrede en kristen, muslimsk og jødisk forskellighed, der værdsatte et historisk internationalt rum, og som sideløbende satte pris på bestemte byer, der var medinddragende og kosmopolitiske, hvilket her henviser til en fredssommelighed mellem forskellige kulturer, en værdi, der er lige så sjælden i det nye årtusinde som i tidligere århundreder.” MED ANDRE ORD ET EVENTYR, DER ER LAVET MED DET FORMÅL AT SKABE ILLUSIONEN OM, AT MULTUKULTURALISME HAR ÆGTE HISTORISKE FORGÆNGERE,

DER BEVISER, AT DET KAN FUNGERE.

Faktisk er der i begyndelsen et reelt grundlag for myten om islams gyldne tid. Der var tider i fortiden, hvor muslimske samfund opnåede et højere kultur- og civilisationsniveau, end de gjorde i andre tider. Der har været tider, hvor nogle muslimske lande har været egnede til at leve i for kultiverede og uddannede mennesker. Eksempler herpå er Bagdad under Harun el-Rashid eller Cordoba under Abd el-Rahman i 900-tallet. Men disse isolerede episoder, der hverken var lange eller typiske, er blevet brugt utallige gange af Vestens forsvarere og beundrere af islam.

Den gyldne tid, der her er tale om, er samtidig med det andet dynasti i Abbassider Kalifatet, der var navngivet efter Muhammeds onkel Abbas, der efterfulgte Umajjaderne og som stammede fra Kalifatet i 750. De flyttede hovedstaden fra Damaskus til Bagdad og optog meget af den syriske og persiske kultur og persiske regeringsmetoder, der anvendtes i den "gyldne tid".

Denne tid opnåede store intellektuelle præstationer på grund af mange tænkere og videnskabsfolk, der i middelalderen levede under muslimsk styre. Flertallet af dem var ikke muslimer. De spillede en værdifuld rolle ved at oversætte græsk-, indisk- og anden før-islamisk viden til vestens mennesker. De bidrog til at gøre Aristoteles kendt i det kristne Europa. Men idet de gjorde dette, videreførte de blot, hvad de selv havde modtaget fra ikke-muslimske kilder.

Den græske filosofiske arv, herunder specielt Aristoteles', overlevede i Bagdad den muslimske invasion. Den persiske tænker el-Farabi kombinerede Aristoteles' og Platons lære med andre ideer, han havde mødt via islam. Som Platon anså han det for filosofiens opgave at vejlede staten. Han beskæftigede sig med at stille rationalistiske spørgsmål til Koranens autoritet. Han skrev mere end 100 værker. Han var i den muslimske kultur, men ikke af den muslimske kultur (NB: i/af), og faktisk opponerede han imod den muslimske kulturs kerne. Han er et eksempel på det mønster, vi ser igen og igen: de dygtigste intellektuelle muslimer har sædvanligvis ikke ret meget med islam at gøre.

På den tid understregede den muslimske hovedstrøm en streng koranautoritet, og den brugte kun den græske filosofi og videnskab til at styrke denne autoritet. De var rationalister, når de greb tilbage til græsk filosofi for at forklare matematiske og fysiske fænomener, men det var stadig deres hensigt at blive inden for ortodoksiens rammer. Men når tænkere gik uden for koranortodoksiens rammer i deres undersøgelser af naturens hemmeligheder, så fremkaldte de mistænkelighed hos herskerne både i Nordafrika, Spanien og i Mellemøsten. Muslimske filosoffer, hvis værker ikke fulgte koranens rettesnor, blev ofte straffet med forfølgelse, eksil og henrettelse.

I Spanien blev arabisk filosofisk litteratur oversat til hebræisk og latin og bidrog derved til moderne europæisk litteratur. Constantin, "Afrikaneren" fra Kartago, der var kristen, oversatte medicinske værker fra arabisk til latin og bragte således græsk medicinsk viden til Vesten. Hans oversættelser af Hippokrates og Galen gav Vesten dets første indblik i græsk medicins viden overhovedet.

Islams "gyldne tid", hvor kunst med keramik, glas, metalarbejder, tekstiler, illustrerede manuskripter og træværk blomstrede, varede fra midten af 700-tallet til midten af 1000-tallet. Udsmykningen af bøger og keramikken blev højt respekteret, og calligrafi udvikledes til udsmykning af bygninger.

Matematikeren og astronomen Al-Khwarizmi skrev bøger, hvori han samlede og arrangerede tidligere matematikers opdagelser. Hans bog "Integration og ligning" er en samling af regler til løsning af 1. og 2. grads ligninger. Dets oversættelse til latin i 1100-tallet skabte en forbindelse mellem de indiske matematikere og europæiske lærde.

Der er problemer ved at gøre denne liste af intellektuelle præstationer til en islamisk gylden tid, FOR HVAD DER END BLOMSTREDE, SÅ GJORDE DET IKKE PÅ GRUND AF ISLAM, MEN PÅ TRODS AF ISLAM. Muslimer løb mange lande og folkeslag over ende, der i deres egen ret besad intellektuel forfinelse, der overlevede besættelsen. At give islam æren for overlevelsen af disse kulturelle rester svarer til at give Den røde Hær æren for, at Chopin overlevede i Warszawa.

Forfatteren Bernhard Lewis har forklaret, at det muslimske imperium arvede den viden og de færdigheder, der var til stede i oldtidens Mellemøsten, Grækenland og Persien, og tilføjede til dem vigtige opdagelser udefra, så som fremstillingen af papir fra Kina og decimaltalsystemet fra Indien. Decimaltalsystemet blev givet videre til Vesten, hvor talsystemet kendes som arabiske tal. I Vesten fik transportørerne af talsystemet æren for det. Dets opfindere blev glemt.

Derudover var de intellektuelle præstationer i islams såkaldte gyldne tid af begrænset værdi. Der var på alle områder mange spekulationer, men meget få praktiske anvendelser af tankerne. Og i dag har selv den intellektuelle tankevirksomhed været stoppet. Islams ortodokse grænser er fastfrosset, og de, der prøver at bevæge sig uden for den, må ofte betale med deres liv. De ortodokse muslimer i Afghanistan og Iran holder deres påståede gyldne alder frem for deres befolkninger for at retfærdiggøre deres tyranni. Folk i Vesten burde vide bedre.

Kilde: Serge Trifkovic, journalist, PhD fra universitetet i Southhamton.

Dengang og Nu 1

Det er karakteristisk, at mange af datidens spaniere havde en dhimmi-holdning til den muslimsk-arabiske militære og politiske besættelse af landet. Det vil sige, at de havde en selvunderkastelsesholdning til islams krav til ikke-muslimer.

Den vestgotiske herskerklasse var i egne øjne kun til for sin egen skyld, så den kæmpede ikke, men den gik øjeblikkeligt over til fjenden i håbet om at kunne bevare sine privilegier. Mange andre ledere flygtede blot eller parerede ordrer. Mange almindelige mennesker slog sig til tåls med at overleve som 2. klasses mennesker blandt andet ved at betale særskatter, at være forment adgang til offentlige embeder, at skulle gå med mærker på tøjet og på særskilte veje og stier, hvor muslimerne ikke gik osv. Den almindelige feje tilpasningsevne var stor til at acceptere sin egen glidende marginalisering både angående positioner og befolkningsandel. Da der senere opstår væsentlig national modstand mod besættelsen, så omtaler disse tilpasningsmennesker modstanden mod besættelsen som uheldig, unødvendig, overflødig, uafbalanceret osv. For hvad skulle man da med modstand mod besættelsen, når man nu sagtens kunne leve i fred og ro med sine ejendele i behold (altså: forudsat, at man accepterede sig egen langsomme udryddelse).

Er der ikke her noget, vi kan genkende hos os selv i dag?

Men der var dog også mennesker, der satte tro, nationalitet, slægt, kultur og øvrige værdier over deres kortsynede bekvemmelighedsinteresser. Det skyldes dem, at Spanien overlevede.

Er der nok af den slags mennesker i dagens Danmark?

Den nationale modstand mod besættelsesmagten blev også præget af egoistiske interne stridigheder mellem de forskelligheder fyrster, hvilket forsinkede befrielsen i århundreder.

Når man i dag ser på kommentarer både i bøger og på internettet til den muslimsk arabiske besættelse af Spanien, så er den også for hovedparten af kommentarerne præget af en international dhimmiholdning til islams krav til den ikke-muslimske verden.

Den muslimske besættelse af dele af Spanien i århundreder betragtes egentlig som en legitim kulturændring. Når spanierne generobrer områder og smider besættelsesmagten ud, så bliver det egentligt betragtet som et brutalt overgreb. De kulturradikales kulturelle selvhad til al europæisk kultur slår tydelig igennem her derved, at man stiller sig på besættelsesmagtens side. De materialistiske handelsskole-mennesker reagerer på samme dhimmiagtige måde, for de har ingen idealer ud over materien at forsvare.

Er det noget, vi genkender angående Europa og Danmark i dag?

Begge disse grupper køber godvilligt myten om den muslimske guldalder fra 800-tallet til 1200-tallet i Andalusien. Den muslimske kultur fremstilles som succesfuld angående litteratur, arkitektur, kunst, videnskab, specielle erhvervsforhold osv. Men det har generelt set ikke noget på sig, selv om der var en periode med opblomstring på de nævnte områder. Der var her tale om uddannede mennesker inden for de undertvungne ikke-muslimske folk. Og når disse grupper så blev reduceret under et vist kritisk antal, så forsvandt disse uddannede mennesker og dermed kultur- og erhvervsvirkningen. Kulturpåvirkningen fra islam har altid været forfald – og aldrig opvækst, hvilket råber til himlen fra de arabiske lande i dag. Men der lægges i dag mange kræfter i på dette område af falske politiske korrekte grunde at lyve om historien. Løgnagtige omskrivninger af hele landes historier er i dag ikke ukendte.

Der er grund til, at vi stopper op og tænker over, hvad det er, der sker.

Redaktøren

Rolandskvadet

Tre mine brødre hjemme gik
og passede, hvad de skulle.
De andre tre i striden for
og mødte dødens kulde.

Ride I ud af fjendeland
med dragne sværd bag skjolde.
Blæs i luren Olivan
på Ronsar volde.

Bud der kom til Rolands gård:
Brødrene hans var døde.
Han sadlede hest og red af land
at lade drabsmænd bøde.

Kæmpede ud på Ronsar vold
i uger to og trende.
Da mæskede ulv og ravne sig
i kødet af døde svende.

Roland satte luren for blodige mund
blæste i den med vrede.

Da revnede jord og klipper hård,
stjernerne måtte græde.

Rød af blod gik Roland frem,
svingede sværdets fane.
Han skilte hoveder fra kroppene
på sine brødrers bane.

Så vandt Roland striden lang
til sine frænders ære.
Dog døden stadig holdt sit greb
stramt om hans brødre kære.

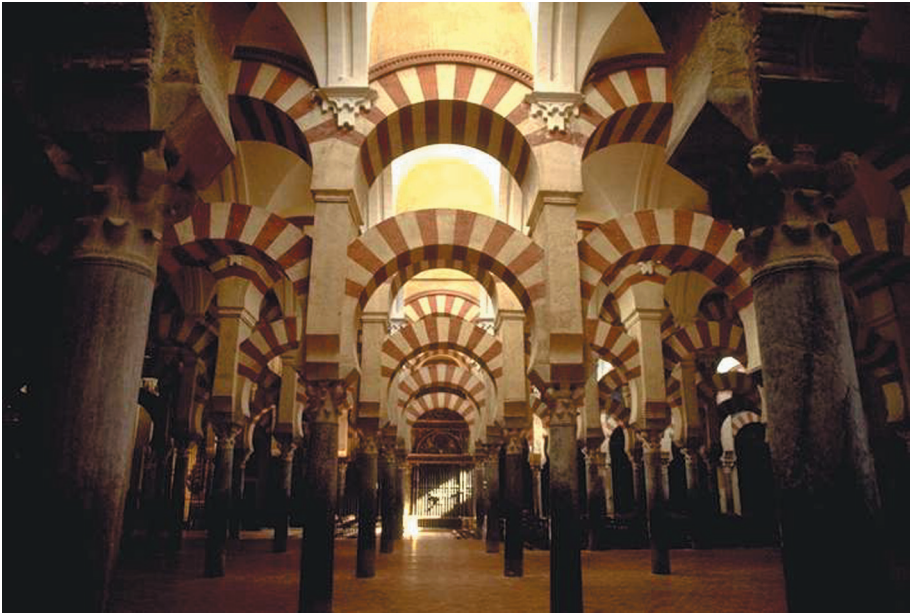
Trods sejren sød var skænket ham
han vender hjem syg i sinde.
Thi hvorhen striden falder ud
døden altid vinde.

Ride I ud af fjendeland
med dragne sværd bag skjolde.
Blæs i luren Olivan
på Ronsar volde.

Skrevet/bearbejdet af:
Jokum Lind Jensen
fra gruppen Virelai

Ridderen Roland var anfører for Karl den Stores hær
i slaget ved Roncevalles i 778

Hans sværd, *Dyrendahl*, opnåede mytisk berømmelse.

*Det indre af Katedralen i Cordoba. På stedet lå før 711 Skt. Vincent Katedralen.
Denne blev revet ned, så der i stedet kunne opføres en moske,
der blev til en katedral efter 1236.*

AL-ANDALUS

Fra Wikipedia, den frie encyklopædi

Al-Andalus er det arabiske navn for de dele af den Iberiske halvø som var under muslimsk styre fra 711 til 1492 (711-1249). Den geografiske udstrækning af al-Andalus kom derfor til at variere gennem dets historie. Al-Andalus refererer således både til ummayyade-styret, emiratet 750-926 og kalifatet 929-1031, samt til deres efterfølgerstater, taifa-kongedømmerne.

Da det muslimsk kontrollerede område blev erobret af kristne nabokongedømmer i den proces, der siden er blevet kaldt La reconquista, blev al-Andalus brugt til at betegne de resterende muslimske territorier. Det blev siden ophav til navnet på den senere spanske region Andalusien, hvor det muslimske styre varede længst. På dansk er betegnelsen maurisk ofte blevet brugt til at beskrive den iberomuslimske kultur, og muslimerne kaldes da maurerne.

Historie

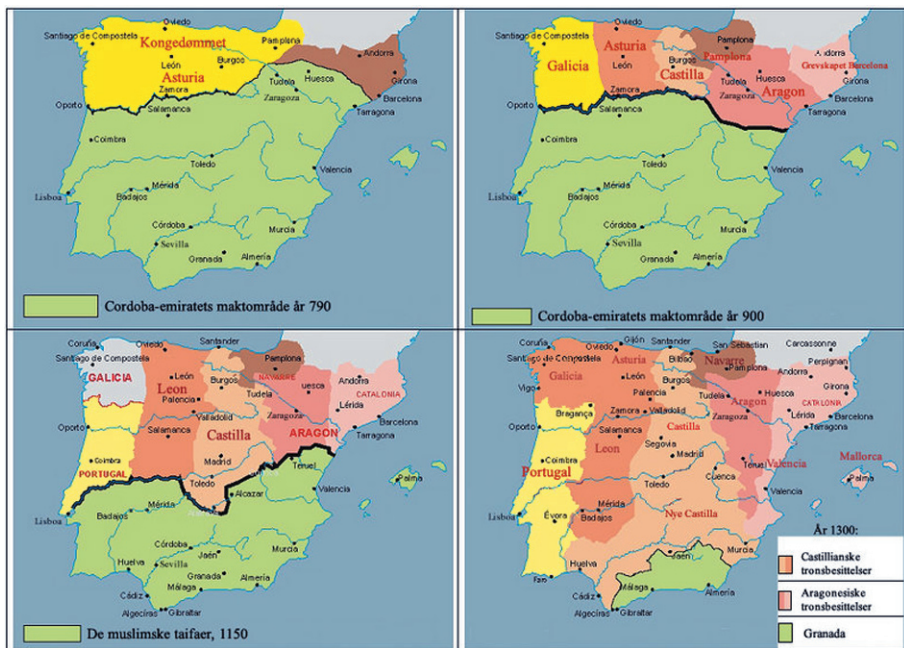
Arabiske og berbiske styrker krydsede Gibraltar-strædet og invaderede den Iberiske halvø i 711, og det lykkedes at erobre størsteparten af den inden for kort tid. Undtagelsen var de fattige bjergområder i nord, hvor selvstændige kristne kongedømmer var etableret. I 756 nedsatte Abd al-Rahman I, en prins af Umayyade-dynastiet, sig som emir med hovedstad i Cordoba. Under Abd al-Rahman I og hans efterkommere havde al-Andalus sin politiske og kulturelle storhedstid, og i 929 tog Abd al-Rahman III titlen kalif.

Hundrede år senere brød Córdoba-kalifatet sammen, og al-Andalus blev fragmenteret i en række såkaldte Taifa-kongedømmer. Disse var i stadig konflikt med hinanden og blev derfor et let bytte for de kristne kongedømmer, der nu så muligheden for at udvide deres territorier mod syd. Disse erobringer blev kendt som begyndelsen på den kristne Reconquista (= "generobring"). Udviklingen blev dog bremset af to invasioner fra Marokko, først under almoravidene og siden under almohadene, men ingen af disse dynastier formåede at generobre tabt land i nævneværdig grad. Da Almohade-kalifatet brød sammen i 1200-tallet, kollapsede samtidig det muslimske styre i størstedelen af al-Andalus, hvoraf hovedparten kort efter blev erobret af de kristne konger. Kun kongedømmet Granada stod tilbage som en sidste muslimsk bastion, som dog ofte måtte betale tribut til det kristne rige Castilien. Med tiden blev presset også her for stærkt, og Granada faldt i 1492.

Invasionen

Vandalerne grundlagde Andalusien omkring år 409 e.Kr. og trængte herfra videre ned i Nordafrika. De blev dog fortængt fra Andalusien af Visigoterne. Visigoterne havde styret den Iberiske halvø siden det 6. århundrede med Toledo som hovedstad. Dette rige var et valgkongedømme, hvilket ofte gav anledning til stridigheder mellem rigets stormænd indbyrdes og med kongens slægt. Da kong Egika døde i 702, blev han efterfulgt af sin søn Witiza, men ved Witizas død i 710 placerede adelen Roderik på tronen, selvom Witiza havde udpeget sin søn Akhila som arving. Akhila gjorde et forsøg på at vinde tronen med magt, men blev besejret. Selv om Roderik nu havde sikret sig magten, gjorde omstændighederne omkring tronfølgen, at flere af rigets mægtigste mænd var misfornøjede med situationen. Det gjorde riget sårbart.

I løbet af sidste halvdel af det 7. århundrede havde araberne erobret store landområder, herunder hele Nordafrika. De fleste af berberstammerne i området var blevet omvendt til islam, og mange berberkrigere blev rekrutteret. Så da den muslimske hær nåede frem til Marokko, bestod den sandsynligvis overvejende

Udviklingen i den geografiske udstrækning af al-Andalus

af berbere, og da Tanger faldt i 708, blev berberhøvdingen Tariq ibn Ziyad udpeget som guvernør. Den muslimske hær var på dette tidspunkt i højeste grad en erobringshær, og soldaterne var hovedsagelig rekrutteret mod løfte om bytte, og erobringen af Tanger betød, at det ikke længere var muligt at fortsætte ekspansionen vestover, hvorfor blikket nu blev vendt mod nord.

Det ser ud til, at det var på eget initiativ, at Tariq ibn Ziyad i april 711 krydsede strædet over til Europa for at gå i land ved klippen, der fortsat bærer hans navn, Gibraltar. Hændelserne, som fulgte, må være kommet som en overraskelse på begge sider, og de har siden været omgærdet af myter. Kilderne er uklare, og det er i dag vanskeligt at sige med sikkerhed, hvad der faktisk hændte. Muligvis har kræfter blandt visigoterne saboteret modstanden eller måske ligefrem inviteret Tariq i et forsøg på at ydmyge kong Roderik. I et slag den 20. juli besejrede Tariq visigoternes talmæssigt langt overlegne hær, og Roderik selv blev dræbt. Tariq udnyttede succesen, og med kun små styrker indtog han snart Cordoba og Toledo, hvor han overvintrede.

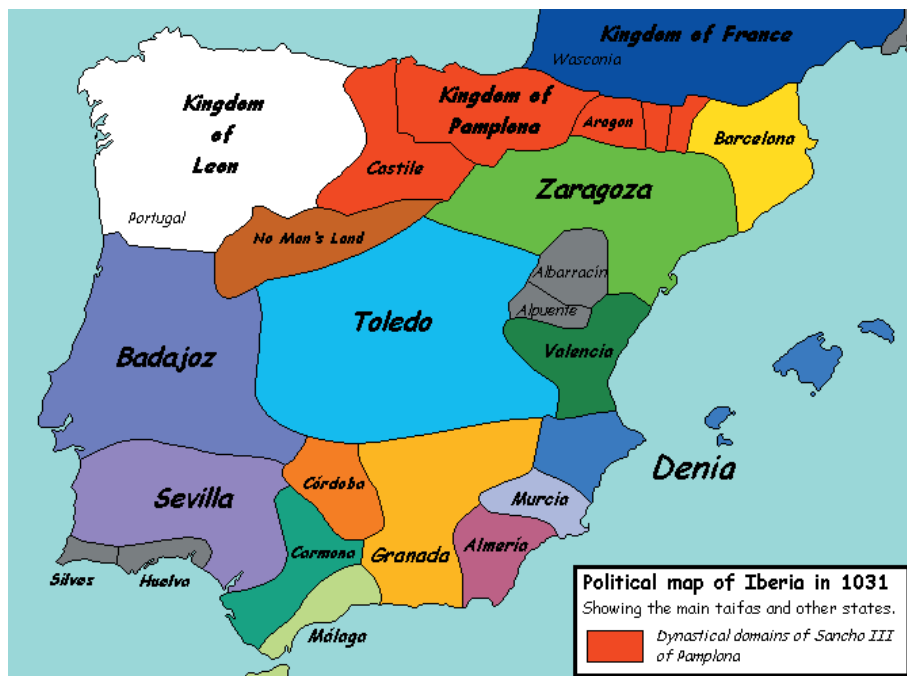
Musa ibn Nasayr, Tariqs overordnede og guvernør i Tunesien, var ivrig efter at tage del i den nye erobring. I 712 gik han i land ved Algeciras med en stor styrke, som i modsætning til Tariqs hær også inkluderede mange arabere. Han erobrede

først Sevilla og i 713 Mérida. Næste år ledede Musa og Tariq sammen erobringen af Galicien og Ebro-dalen. Med dette nåede den muslimske erobring sit klimaks. Disse spektakulære succeser var heller ikke gået ubemærket hen hos kaliffen, og Musa og Tariq blev begge indkaldt til audiens i Damaskus. Ingen af dem vendte siden tilbage til al-Andalus.

Córdoba-kalifatet

Umayyade-dynastiet styrede Kalifatet fra 661, til det blev styrtet i 750 af Abbaside-dynastiet. Da abbasidene kom til magten, blev de fleste af umayyadene dræbt, men en prins, Abd al-Rahman, flygtede så langt som muligt mod vest og etablerede sig i al-Andalus med Córdoba som sin hovedstad. Riget nåede sit højdepunkt under Abd al Rahman III, der ophøjede sig til kalif i 929. Hans sønnesøn, Hisham II, var dog kun en marionet under generalen al-Mansur ibn Abi Amir og hans søn Abd al-Malik al-Muzaffar. Efter al-Muzaffars død i 1008 kollapsede kalifatet hurtigt, og al-Andalus blev splittet op i en række småstater, de såkaldte taifaer.

Taifa-rigerne

Kort over de iberiske stater omkring 1031

Taifaerne opretholdt et kulturelt niveau, som mindede om det, Córdoba-kalifatet havde haft, men de var militært meget svagere. De var ofte i indbyrdes konflikt, og nogle måtte endda betale tribut til de kristne konger mod nord eller betale dem for at angribe deres rivaler. Splittelse og kaos gennem hele perioden gav den muslimske dominans på halvøen et varigt knæk, og det var en af hovedårsagerne til, at den kristne generobring, (reconquista), blev mulig. Mod slutningen af 11. århundrede blev de resterende dele af al-Andalus dog erobret af de nordafrikanske almoravider.

Almoraviderne og Almohaderne

Almoraviderne var et berbisk dynasti, som på sit højdepunkt omkring år 1100 herskede over hele Maghreb og al-Andalus. Dynastiet begyndte i en muslimsk asketisk bevægelse omkring 1040, men udviklede sig snart i militaristisk retning. I løbet af 1050'erne fik almoraviderne kontrol over et område, der svarer til det moderne Marokko. Marrakech blev grundlagt som rigets hovedstad i 1062. I 1086 blev almoravidernes hersker, Yusuf ibn Tashfin, inviteret af muslimske taifafyrster til at forsvare dem mod angreb fra Alfonso 6. af Castilien og Leon. Han vandt en række sejre over de kristne angribere, men samtidigt lykkedes det ham i løbet af 1090'erne at fjerne de lokale muslimske fyrster og overtage hele al-Andalus. Almoraviderne blev budt velkommen som redningsmænd af befolkningen, der havde oplevet årtiers strid og splittelse under taifa-kongedømmerne.

Men allerede i 1130'erne begyndte riget at falde sammen efter en række nederlag til de kristne. Da Almohaderne erobrede Marrakech i 1147 var almoravidernes herredømme forbi, men de blev dog hurtigt erstattet af det nye berberdynasti: Almohaderne. I 1212 tilføjede en koalition af kristne konger under ledelse af Alfonso 8. af Castilien og Leon de muslimske almohader et afgørende nederlag, der betød, at deres sultan måtte forlade den Iberiske halvø. De små taifaer, der atter var blevet selvstændige, var nu et let offer for de kristne kongers erobningslyst. I 1249 var Gharnatah (Emiratet Granada) det eneste tilbageværende muslimske land i al-Andalus, og det fik lov til at overleve de næste 250 år som Castiliens vasal.

Den sidste alvorlige muslimske trussel mod de kristne var Mariniderne, der havde taget magten i Marokko i det 14. århundrede. De inddrog Granada i deres indflydelsessfære og forsøgte i flere omgange at besætte kristne byer. Det lykkedes i Algeciras, men belejringen af Tarifa blev brudt af en hær fra Castilien, Portugal og Aragonien. Mariniderne led det afgørende nederlag i 1340, og Algeciras blev generobret i 1344. I 1349-1350 blev Gibraltar belejret af Alfonso 11. af Castilien, men han døde af pest sammen med store dele af hæren. Hans efterfølger, Pedro af Castilien, sluttede derefter fred med Granada og vendte nu blikket mod de øvrige

kristne stater på den Iberiske halvø. Det betød, at Granada kunne overleve i endnu 150 år, mens de nu langt stærkere kristne stater udkæmpede en række indbyrdes krige og konflikter, der endte med dannelsen af kongeriget Spanien i 1469.

Løvegården i Alhambre paladset i Granada

Emiratet Granada

Traktaten i 1249 mellem Pedro af Castilien og Granadas emir betød, at muslimerne blev garanteret et udstrakt selvstyre og indbyggerne bevægelsesfrihed, religionsfrihed og en treårig fritagelse for skat.

I 1469 blev Ferdinand af Aragonien gift med Isabella af Kastilien, hvilket forenede de to stærkeste iberiske stater. Det betød også indledningen til det endelige felttog mod Granada. Det blev omhyggeligt planlagt, og paven blev overtalt til at erklære det for et korstog. De kristne knuste et efter et de muslimske støttepunkter, og til sidst, den 2. januar 1492, måtte den sidste emir, Boabdil, overlade byen Granada til det kristne kongepar efter en lang belejring. Dette er siden blevet markeret som afslutningen på den såkaldte reconquista.

Arven fra al-Andalus

I 1502 endte den toleranceperiode, der havde fulgt kapitulationen af den sidste muslimske stat på den Iberiske halvø. De tilbageværende muslimer fik fra nu af

valget mellem at forlade landet eller omvende sig til kristendommen under navnet moriscoer. I visse dele af landet udgjorde de en stor del af landbefolkningen, især i Aragonien, Valencia og Andalusien, og antallet var omkring 1600 i følge Henri Lapeyre på omtrent 300.000 mennesker ud af en samlet befolkning på 8 mill. I årene 1609-1614 blev de systematisk drevet ud af Spanien, og de bosatte sig siden især i Mahgreb.

Den muslimske periode efterlod betydelige spor inden for videnskab, sprog, kunst og kultur. Denne indflydelse er stadig særligt mærkbar i de sydligste egne af Spanien, såsom Andalusien, hvor den muslimske dominans varede længst. Her bruges arabiske låneord stadig i de lokale dialekter. De vandingsystemer, som romerne havde bygget i form af kanaler og akvæduker, blev repareret og udbygget, bl.a. ved at bygge vandmøller til dem. Et vigtigt bidrag til den lokale kunst var de farverige kakler i smukke, blå mønstre azulejos, der siden er blevet et symbol for både Spanien og Portugal.

De store fremskridt, der blev gjort inden for matematik, geografi, poesi og medicin fik stor betydning, ikke kun for den muslimske verden, men også for skolastikken i middelalderens Europa. Også kunst og arkitektur udenfor Spanien blev påvirket af den mauriske arkitektur, og den romanske kirke i Vézelay bærer f.eks. tydeligt præg af inspiration fra de iberiske kirker. I moderne tid har kunstnere også ladet sig inspirere af den mauriske kunst, den hollandske kunstner M.C. Escher brugte fx Alhambra i Granada som inspirationskilde til sine geometriske værker.

Samfund

Al-Andalus' historie strækker sig over mere end 750 år, og samfundsforholdene ændrede sig meget i løbet af dette tidsrum. Visse forhold forblev dog relativt uændrede. Samfundet bestod først og fremmest af tre dominerende befolkningsgrupper: muslimer, kristne og jøder, som blev bundet sammen indbyrdes af fælles religiøse bånd, mens de dog samtidig var opdelt etnisk. Den muslimske gruppe bestod f.eks. af både arabere, berbere

Giralda, tårnet på katedralen i Sevilla, var oprindeligt en minaret ved byens store moske.

og lokale, der var konverteret. En anden gruppe var mozaraberne, kristne, som længe havde levet under muslimsk styre, og som med tiden havde overtaget mange arabiske skikke, samtidigt med at de holdt fast i deres romanske sprog og kristne tro.

Byerne i al-Andalus havde alle kvarterer, der var beboet af hver af de tre grupper, men på landet fandtes der landsbyer og landområder, der helt var domineret af én gruppe. Araberne bosatte sig især i Ebrodalen mod nordøst, mens mange af berberne, som udgjorde størstedelen af de invaderende, slog sig ned i de bjergrige egne af det, der nu er Portugal, og i Meseta regionen. Jøderne ernærede sig mest som skatteopkrævere, som? handelsfolk, læger eller ambassadører. I slutningen af det 15. århundrede levede der omtrent 50.000 tusind jøder i byen Granada og 100.000 i alt i hele al-Andalus.

Dhimmi under kalifatet

Ikke-muslimer i de muslimsk dominerede samfund blev kaldt dhimmier, der blev tolereret og havde lov til frit at dyrke deres religion, men blev pålagt visse restriktioner i forhold til den muslimske befolkning. Behandlingen af den ikke-muslimske befolkning i Cordoba-kalifatet har været genstand for megen forskning og debat fra historikere og andre kommentatorer. Interessen har især drejet sig om parallellerne mellem på den ene side sameksistens mellem muslimer og ikke-muslimer i den moderne verden og på den anden side den måde, kristne i samme periode behandlede andre religiøse grupper.

Det er ofte blevet påpeget, at jøderne i lange forløb af al-Andalus' historie blev behandlet meget bedre i det iberomuslimske område end noget sted i hele det kristne Europa. Hvor udstrakt den var, og hvilken karakter denne tolerance havde i det, der nogen gange er blevet kaldt en guldalder, har været genstand for megen debat, og synspunkterne har ofte haft rod i personlige eller politiske agendaer.

Bernard Lewis beskriver et af synspunkterne som et argument om en iboende muslimsk tolerance, fremsat af moderne muslimske apologeter. Dette synspunkt er imidlertid af meget moderne dato, og kravet om ligestilling mellem religionerne har aldrig været aktuelt på dette tidspunkt i islams historie. Det betyder ifølge Lewis dog ikke, at jøder og kristne ikke nød en udstrakt grad af tolerance fra officiel side, de kunne bare ikke være fuldstændigt ligestillede med udøverne af den sande tro.

Professor Mark Cohen har påvist, at idéen om den fredelige sameksistens i en såkaldt guldalder for religiøs tolerance i store træk stammer fra to kilder fra det 19. og 20. århundrede. Det ene ophav er jødiske forskere, der brugte historien om det tolerante al-Andalus til at skabe en kontrast og vise et alternativ til den

stigende undertrykkelse af jøder i Europa. Det andet ophav er arabiske forskere, der ønskede at dokumentere, at israelerne med deres besættelse af Palæstina i realiteten ødelagde en gammel og harmonisk sameksistens mellem jøder og muslimer. Cohen argumenterer for, at dette billede af harmoni er overdrevet, men påpeger samtidig, at den „modmyte“ om forfølgelser, der opstod som reaktion, er baseret på en simplificering af forholdene i fortiden.

Debatten om forholdene for ikke-muslimer i al-Andalus er dog ikke afsluttet, og f.eks. har María Rosa Menocal fra Yale, der er specialist i iberisk litteratur, bl.a. fremført følgende påstand: at tolerance var et nedarvet aspekt af det andalusiske samfund. Hun har endvidere skrevet, at jøderne i Cordoba-kalifatet, selvom de havde færre rettigheder end muslimerne, var langt bedre stillet der end i noget kristent land. Jøder forlod andre dele af Europa for at slå sig ned i al-Andalus, fordi de der oplevede en langt højere grad af tolerance. Det samme gælder kristne grupper, der blev opfattede som kættere i en række europæiske stater.

De synspunkter, forskere som Menocal og andre har fremført, er blevet stærkt kritiseret fra anden side. F.eks. har amerikanerne Robert Spencer og Andrew Bostom kaldt guldalderen en myte, der totalt har ignoreret realiteterne i ikke-muslimers (dhimmiers) liv i muslimske samfund. De fremhæver en række af de restriktioner, dhimmier var pålagt: de måtte ikke bygge eller reparere kirker og synagoger, de skulle praktisere deres religion i stilhed og privat, og det var strengt forbudt at hverve nye tilhængere. Dhimmier var tilmed pålagt at bære et bælte (zunnar), der gjorde det let at identificere kristne og jøder. De kristne skulle bære et blå bælte, mens jøderne skulle bære et gult. De måtte heller ikke ansætte muslimer eller bestride offentlige embeder, og de skulle betale en særlig skat.

I følge israeleren David Wasserstein var der dog i det økonomiske liv knapt nogen reelle restriktioner for jøder, og de religiøse påbud havde ikke den store betydning. I litteraturen findes der heller ikke spor af en diskrimination af jøder. [6] Andre følger i samme spor og peger på de eksempler på dhimmier, der trods påbuddet alligevel bestred offentlige embeder. Et prominent eksempel var jøden Hasdai ibn Shaprut (915-990), der administrerede tolden i Cordoba, mens andre jøder tjente som vizirer eller hoflæger.

Det er dog alment accepteret, at ikke-muslimer i det iberomuslimske område besad en større grad af religiøs autonomi, frihed og tolerance end noget andet sted i Europa. I alt, der drejede sig om familieforhold og religion, blev de styret af deres egne autoriteter. De var ansvarlige for indsamlingen af den særlige dhimmi-skat og virkede som formidlere mellem dhimmisamfundet og staten. Inden for de fastsatte rammer nød dhimmier en høj grad af frihed, men de forblev andenklassens borgere sammenlignet med muslimerne.

Sameksistens og forfølgelse

Det muslimske styre behandlede ikke-muslimer forskelligt til forskellige tider. Den længst varende periode med udstrakt tolerance begyndte efter 912, under Abd-ar-Rahman III's og hans søn Al-Hakam II's regeringstid. Mange jøder fik høje stillinger ved herskernes hof og varetog opgaver inden for videnskab, handel og industri. Særlig silke- og slavehandelen beskæftigede mange jøder. Det sydlige Spanien blev på denne måde både et asyl for jøder og en mulighed for at opnå stor velstand.

Kristne, der blev inspireret af den evigt latente strid med de kristne kongeriger mod nord, søgte i flere tilfælde bevidst deres eget martyrium; 48 kristne blev f.eks. halshugget i Cordoba, dømt for blasfemi mod islam. Andre gik ind i moskeer, hvor de nedgjorde islam, fornærmede Muhammed og forkyndte kristne trosbekendelser, alt sammen noget, der betragtes som blasfemisk inden for islam. Disse tilfælde af religiøs trods var ikke isolerede tilfælde af uroligheder, men forekom over en lang periode.

(Den kursiverede tekst viser, hvorledes den officielle historieskrivning ofte falder ud i dag. De kristne fremstilles som nogle, der er revet med af kongerigerne i Nord, selv om de i årene omkring 851, hvor halshugningerne fandt sted kun spillede en meget lille rolle i Cordoba. De kristne er bare selv ude om det, de er ude af balance og overtræder andres grænser, siges der af mennesker, der ikke kender den kristne tro indefra, og som kun har et filosofisk forhold til kristendommen. De må da også være nogle mærkelige mennesker, når de ikke bare kan adlyde besættelsesmagten. Her har vi den falske politiske kulturradikale korrekthed: Islams overgreb lukker man øjnene for, mens de kristne bare har at forføje sig væk eller ind i en krog. – Red)

Situationen for de ikke-muslimske indbyggere blev langsomt forværret efter al-Hakams død i 976, og i 1066 skete de første alvorlige forfølgelser, hvor de jødiske indbyggere blev fordrevet fra Granada, og hvor de familier, der nægtede at flytte, blev dræbt. Men på trods af, at de ikke-muslimske grupper oplevede mere undertrykkelse end tidligere under almoravidernes herredømme, oplevede størstedelen af det jødiske samfund alligevel en opblomstring. Den fik en ende, da almohaderne tog over i 1148, og de nye herskere tvang jøder og kristne til at omvende sig til islam. De, som gjorde modstand, fik deres ejendom konfiskeret og blev solgt som slaver. Flere jødiske skoler og synagoger blev ødelagt.

Under disse tilbagevendende bølger af vold mod ikke-muslimer flygtede mange jødiske og endda muslimske filosoffer til Toledo, der var blevet erobret af Kastilien i 1085, men som dog var præget af en meget tolerant atmosfære. Nogle jøder sluttede sig endog til de kristne hære for at kæmpe mod muslimerne, mens andre bekæmpede Alfonso 6. af Kastilien sammen med almoraviderne.

Kultur

Al-Andalus' intellektuelle historie er især kendetegnet ved områdets berømte filosofiske og teologiske skoler. Da umayyaderne blev fordrevet til Spanien af abbasiderne, ønskede de bl.a. at Cordobas biblioteker og skoler skulle være fuldt på højde med Bagdads, og at det intellektuelle miljø skulle matche det, der fandtes hos abbasiderne. Historikeren Said Al-Andalusi berettede, at kaliffen Abd-ar-Rahman III indsamlede bøger til store biblioteker, og at han støttede videnskabsmænd, der arbejdede inden for medicin og de „gamle videnskaber“, dvs. græske.

Senere videreførte hans søn Al-Hakam II dette arbejde og oprettede et universitet i Cordoba, der blev en af verdens førende institutioner inden for medicin og filosofi. Trods den indbyrdes rivalisering mellem de to kalifater var det stadig muligt at rejse mellem dem, og nye idéer og opfindelser blev udvekslet og spredt fra dem gennem hele perioden.

Da Al-Hakam døde, blev hans søn, Hisham III, indsat på tronen som kalif, men den reelle magt overgik til hajib, al-Mansur Ibn Abi Aamir. Han var en dybt religiøs mand, der tog afstand fra studier af astronomi, logik og især astrologi. Han gik så vidt, at han beordrede bøger, der omhandlede disse videnskaber, brændt offentligt på et bål. Med Al-Mansurs død i 1002 oplevede videnskaben og filosofien dog en genopblomstring. Nye filosoffer kom til, heriblandt Abu Uthman Ibn Fathun, astronomen Maslamah Ibn Ahmad al-Majriti, Abu al-Hakam al-Kirmani og Ibn Bajjah.

De relativt frie forhold for jøderne i al-Andalus betød, at området blev et nyt centrum for jødisk lærdom. Digtere som Judah Halevi og Dunash ben Labrat betød en vigtig inspiration, ikke kun for jøderne, men for hele det kulturelle miljø i al-Andalus. Jødisk filosofi fik mindst lige så stor betydning, og en strøm af jødiske filosoffer udvekslede idéer med deres muslimske kolleger. Blandt de mest berømte var Maimonides, der dog måtte flygte fra al-Andalus, da han var 13 år gammel pga. forfølgelser af jøder under almohadernes dynasti.

Kristne krigere i kamp med muslimske maurer.

Baggrund

I 711 invaderede araberne for første gang Den Iberiske Halvø fra Nordafrika. I løbet af 3 år underlagde de sig halvøen og oprettede riget al-Andalus, som opfattede hele den Iberiske halvø med undtagelse af et lille hjørne op mod Biskayen. I dette restområde opstod en række kristne kongedømmer, der siden blev udgangspunkt for en ekspansion mod syd på bekostning af det muslimske herredømme.

I Asturiens bjerge gjorde de kristne den første sejrige modstand mod de indtrængende arabere i slaget ved Covadonga i 722, men trods de mange væbnede konflikter mellem fyrster, der tilhørte henholdsvis islam og kristendommen, dukkede begrebet „religiøs krig“ først op i den anden halvdel af det 11. århundrede, langt inde i korstogenes tid.

De ældste krøniker skrevet i Asturien, der beskriver den konflikt, der senere blev kendt som La reconquista, stammer fra 9. og 10. århundrede, og de lægger stor vægt på det asturiske kongehus' forbindelser til de vestgotiske konger og at al-Andalus derfor var deres retmæssige, men nu tabte ejendom, og at det var kongernes pligt at generobre det. Disse krøniker blev ikke skrevet af lokale, men af mozarabere, dvs. kristne fra al-Andalus, der havde måtte forlade deres hjemegn og flygte mod nord. Denne gruppe havde rødder i den vestgotiske overklasse og havde bevaret forbindelsen til dens traditioner. Beskrivelsen af denne evige konflikt mellem to civilisationer; én oprindelig, men nu fordreven og en fremmed invaderende, blev modsvaret af krøniker fra al-Andalus, der fokuserer på den muslimske fyrstes pligt til at erobre og omvende nabofolket til islam.

Idéen om de to adskilte og evigt kæmpende kulturer har i høj grad det billede, eftertiden har fået af forholdet mellem de muslimske og kristne stater i Spanien. Den har længe været så fasttømret, at den er blevet selvforklarende; dvs., det har længe ikke været nødvendigt at forklare baggrunden for konflikten som andet end en konflikt mellem to stridende civilisationer, mellem øst og vest.

Kilder tilbage fra den vestgotiske periode viser, at regionen omkring Asturien, der blev beboet af folkeslagene vasconi, cantabri og asturi, aldrig blev fuldt ud kontrolleret af dem, og at det samme var tilfældet i den sidste del af det romerske herredømme. Asturien var allerede før 711 reelt et selvstændigt område. Covadonga lå derfor i et område, der aldrig havde været en del af det gamle vestgotiske kongerige. Desuden tyder alt på, at den konge, Pelayo, der anførte de kristne, tilhørte en lokalt asturisk dynasti, og at han derfor i realiteten fortsatte den kamp for landets selvstændighed, hans forgængere havde ført mod romerne og vestgoterne.

Kulturelle forhold under reconquista'en

Det område, der var erobret af muslimerne, blev kaldt al-Andalus. Her fandtes der

stadigvæk kristne samfund. De blev mozarabere og fik tilladelse af deres muslimske herrer til at beholde deres egen religion, eget sprog og egne love. Den tolerance gik dog tabt, efterhånden som reconquista'en bredte sig (som følge af arvingernes generobring af de landområder, som tidligere havde tilhørt vestgoterne) og med ankomsten af almoraviderne og almohaderne fra Nordafrika.

Ligeledes levede der fortsat muslimer i de landområder, som omvendt kom under de kristne konger. På den måde skabtes der en vigtig kulturel udveksling mellem muslimer og kristne. Til de to nævnte kulturer føjede sig jødernes. De talte, bortset fra hebraisk, også arabisk og castiliansk (spansk), hvad der gav dem en vigtig rolle i oversættelsen af tekster på de forskellige sprog (sammen med de kristne oversættere på tolkeskolen i Toledo). Takket være oversættelser til latin nåede teksterne ud til de andre europæiske lande.

Ændrede krigsmål

Kampen mod maurerne forhindrede ikke de kristne kongeriger i at strides indbyrdes eller at have forbindelser til de islamiske kongehuse. Eksempelvis nedstammede de første konger af Navarra fra familien Banu Qasi fra Tudela. Mauriske konger havde ofte hustruer eller mødre, som var opvokset i kristne familier, og de kristne helte som El Cid lavede aftaler med kongerne af Taifa om at bekæmpe deres naboer.

I højmiddelalderen blev kampen mod de spanske maurere gjort ensbetydende med den samlede kristenheds kamp. Ridderordner som „Den Hellige Jakobs Orden“, „Montesa-ordenen“ og „Tempelridderne“ blev grundlagt eller indkaldt. Paverne kaldte de europæiske riddere til korstog på halvøen, og hære fra Frankrig, Navarra, Castillien og Aragonien kæmpede sammen i slaget ved Las Navas de Tolosa i 1212.

Isabella I af Kastilien og Ferdinand II af Aragonien, de „katolske monarker“, afsluttede den kulturelle udveksling mellem muslimer og kristne, da de fordrev araberne og jøderne fra Spanien efter Granadas fald i 1492. Dermed afsluttede Reconquista'en.

Sociale grupper på reconquista'ens tid

Efter sejre og nederlag opstod der nogle særlige, sociale grupper:

Mozaraberne: Efterkommere efter den romerske befolkning, som ikke konverterede til Islam. I forfølgelsestider udvandrede en del af dem nordpå.

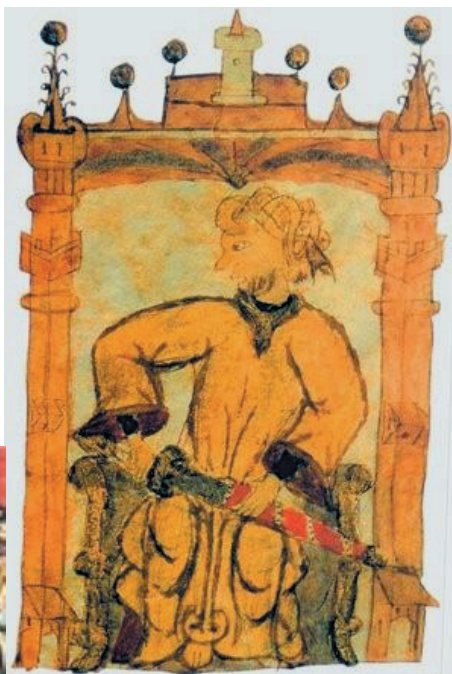
Muladierne: Kristne, som konverterede til Islam efter erobringen af Spanien.

Renegaterne: Enkelte kristne, som gik over til Islam og ofte tog del i kampene mod deres tidligere trosfæller.

Mudejarene: Muslimer som blev tilbage i de områder, der blev erobret af de kristne. Deres efterkommere blev kaldt „moriscos“ efter 1492.

Kortet er kopieret og redigeret efter den tilsvarende artikel på nl.wikipedia.org.

Tarik, Spaniens erobrere 711

Roland aflægger ed til Karl den Store

*Næste side:
El Cid, Spaniens frihedshelt
1033-1099*

Tidslinje

711 Slaget ved Guadalete: muslimerne trænger ind i de vestgotiske riger i det nuværende Spanien.

718 Muslimerne bliver slået ved Alcama af vestgoteren Pelayo.

722 Slaget ved Covadonga vindes igen af Pelayo.

732 Slaget ved Poitiers: Karl Martel standser muslimernes fremrykning nord for Pyrenæerne.

750 Styrker under Alfonso 1., hertug af Kantabrien, besætter Galicien, som berbiske tropper har opgivet.

778 En del af Karl den Stores hær lider nederlag til baskerne i slaget ved Roncesvalles. Bagtroppens kamp beskrives i Rolandskvadet, hvor også Holger Danske er én af heltene.

785 Frankerne indtager Girona.

801 Frankerne indtager Pamplona.

929 Emiren af Cordova antager titlen kalif.

1045 Rodrigo Diaz de Bivar – også kaldet El Cid - fødes.

1064 Barbastro-korstoget. Tropper fra Frankrig – under kommando af Vilhelm 8. af Aquitanien – og Italien griber for første gang ind på pavens opfordring. Barbastro i Aragonien bliver erobret i juni, men tabes igen til muslimerne det følgende år.

1085 Alfonso 4. af Leon indtager Toledo.

1086 Forstærkninger fra de berbiske almoravider gør, at Alfonso 6. af Leon og Kastilien lider nederlag i slaget ved Sagrajas nær Bada-joz.

1094-1099 Rodrigo Diaz de Bivar, El Cid Campeador, erobrer Valencia og bliver dets konge.

19. november 1096 Peter 1. af Aragonien vinder slaget ved Alcoraz. Det åbner vejen til Huesca, som bliver landets nye hovedstad.

30. maj 1108 Slaget ved Uclés (Cuenca): De castilianske tropper bliver hugget ned, og landets eneste arving, barnet Sancho, mister livet.

24. januar 1110 Den muslimske hær bliver slået i slaget ved Valtierra (Navarra).

1117-1118 Aragonierne og deres allierede fra Frankrig erobrer kongeriget Zaragoza.

1120 Slaget ved Cutanda: Aragonierne og frankerne vinder over en stor muslimsk hær.

1125-1127 Kongen af Aragonien foretager et langt togt for at hjælpe Mozaraberne i Granada. Han belejrer byen, men må trække sig tilbage og tager 10.000 mozarabere med sig.

1137 Alfonso 7. af Kastilien og León kalder sig „kejser af Spanien“.

1147 Portugal (Galiciens Havn: Gal-port) Et fyrstendømme i Galicien bliver et selvstændigt kongerige.

1158 Calatravaordenen grundlægges.

1170 Jakobsordenen grundlægges.

1180 Alfonso 7. af Kastilien og Leon indtager Plasencia i Estremadura.

1177 Alfonso 8. af Kastilien og Leon indtager Cuenca.

1195 Den muslimske hær sejrer i slaget ved Alarcos.

16. juli 1212 Slaget ved Las Navas de Tolosa bliver vundet af de samlede, kristne kongeriger over en stor, muslimsk hærstyrke.

1229: Alfonso 9. af Kastilien og León indtager Carceres.

1229: Jakob 1. af Aragonien erobrer Balearerne.

1230: Alfonso 9. af Kastilien og Leon indtager Badajoz og Mérida i Estremadura.

1231-1288 Aragonien påtager sig et protektorat for Menorca.

1236 Castilianere og Leonere indtager Cordoba.

1237 Aragonierne vinder slaget ved Puig Cebolla (Katalonien).

1243: Ferdinand 3. af Kastilien og Leon lægger et protektorat over kongedømmet Murcia.

1246 Castilianere og Leonere indtager Jaen.

1248 Castilianere og Leonere indtager Sevilla.

1248 Undsættelse af Valencia.

1249 Granada bliver et emirat under Castilien.

1264 Mudejarene gør oprør i Andalusien.

1275 Undsættelse af Valencia.

1479 Castilien og Aragonien forenes ved giftemålet mellem Ferdinand af Aragonien og Isabella af Castilien

2. januar 1492 De katolske monarker indtager Granada og afslutter reconquista'en.

Kilde: Wikipedia

MARTYRENE I CORDOBA

Under den tyrkiske besættelse af Balkan fra 1300-tallet til 1800-tallet blev ca. 30.000 mennesker martyrer for deres tros skyld, når de offentligt undsagde islam. I Cordoba fra 850 til 859 var der 48 mennesker, der blev henrettet for deres tros skyld. Deres motivation var på mange måder de samme som de senere martyrs i Sydøsteuropa, og deres eksempel blev til inspiration i de senere århundreder på den Iberiske Halvø.

Under det muslimske styre efter 711 havde alt for mange kristne slået sig til ro i et alt for behageligt forhold til magthaverne. Martyriet kom til at udfordre den selvtilfredse gemmen sig i mængden, som rådede hos de fleste kristne i Cordoba, der, selv om de var 2. klasses borgere, levede fredeligt med deres muslimske herskere. I virkeligheden blev de gradvist, næsten umærkeligt, assimileret. Særligt bemærkelsesværdige var biskoppen af Cordobas kompromisser om troen med de muslimske magthavere. Han tog muslimernes parti imod martyrerne fra hans egen kirke. Uden tvivl frygtede han at tabe magt og ejendommene med byens fire kirker og ni klostre.

Det var for at udfordre denne assimilation, at munkene handlede for at forsvare deres tro. For at forsvare og støtte dem, berettede St. Eulogius om deres martyrium. Han skrev tre afhandlinger, der forsvarede martyrerne ofre over for de lunkne kristne, der var imod dem. (De tre bøger: "Documentum martyriale", "Memoriale sanctorum" og "liber apologeticus martyrum" blev fundet i Ovido i 884).

Skt. Perfectus 18. april 850:

Den 1. martyr var præsten Perfectus. En dag, da han var på vej til markedet, blev han stoppet af en gruppe muslimer. Da de så, at han var præst, bad de ham om at forklare dem sin tro og fortælle dem om sin opfattelse af Kristus og Muhammed. Da han var bange for at provokere sine tilhørere, afslog han det. Men da de svor på, at de ville beskytte ham, undsagde han på arabisk Muhammed og betegnede denne som en af de falske profeter, som Kristus havde forudsagt, og som en moralsk degenereret person, der havde forført sin slægtnings kone.

Skønt de var vrede, respekterede de deres ed og lod ham gå. Men nogle få dage senere mødte præsten den samme gruppe, der nu ikke længere følte sig forpligtet af deres løfte. De greb ham og førte ham til dommeren og vidnede, at han havde fornærmet Muhammed. Da de førte ham til fængslet, hvor han skulle være, til ramadanen var ovre, indså han, at hans dage var talte. Herefter undsagde han igen islam. Den 18. april blev han henrettet foran folkemængden, der var samlet for at fejre ramadanens afluftning.

Skt. Isaac 3. juni 851

Den næste og formentlig mest politisk betydningsfulde af martyrerne var Isaac. Han var af adelsslægt og uddannet i arabisk. Han nåede den højeste stilling for en ikke-muslim som emirens sekretær. Senere trak han sig tilbage til klostret Tabanos nord for Cordoba. Her blev han i tre år, men en dag, han vendte tilbage til Cordoba og nærmede sig emirens palads, bad han en dommer om at redegøre for detaljerne i islam. Straks, da denne var begyndt, erklærede Isaac, at ”profeten” brugte helvedes sprog for at vildlede araberne. Da dommeren mente, at han enten måtte være fuld eller gal, når han således udfordrede islam foran en dommer, forsikrede Isaac denne, at hans retfærdighedssans tvang ham til at sige islam imod, og at han var parat til at lide døden for sin indiskretion. Derefter blev Isaac henrettet den 3. juni, 27 år gammel. Denne sag skræmte myndighederne, da den bevidste undsigelse af dem var noget nyt. Det fik dem til at tage hårde forholdsregler mod fremtidige undsigere.

Skt. Sanctius 5. juni 851

Derfor udstedte emiren en forordning, der truede fremtidige ”blasfemikere” med henrettelse. Denne advarsel tog man ikke til efterretning blandt de kristne, der sympatiserede med Isaacs handlemåde. Allerede to dage efter Isaacs død blev en kristen soldat, Sanctius, henrettet for samme forseelse. Han var som dreng blevet fanget og tvunget ind i hæren. Nu fulgte han Isaacs eksempel.

Skt. Peter, Walabonsus, Sabinian, Wistremund, Habentius og Jeremias 7. juni 851

To dage efter blev ligeledes præsten Peter, diakonen Walabonsus og munkene Wistremund, Habentius og Jeremias henrettet. De henvendte sig til myndighederne og gjorde dem deres hensigter og ønsker klar: ”Vi adlyder den samme tro som vore brødre Isaac og Sanctius. Nu kan I roligt i fuld raseri og hævn-gerrighed over jeres profet afsige en mange gange så hård dom. Vi bekender Kristus som sand Gud og jeres profet som en forfølger, en Antikrist og en forfatter af blasfemiske forordninger.”

Som en følge af dette beordrede emiren hele den lokale kirkes lederskab arresteret, herunder præsten Eulogius, der skrev om martyrerne. I fængslet lykkedes det ham at skrive det første af sine tre skrifter og planlægge det andet, hvori han opmuntrede dem, der var truet af martyriet, til beslutsomhed. Ideen til fængslingen af kirkeledelsen kom fra selveste biskoppen af Cordoba, Reccafredus, der var ven med de muslimske myndigheder. De forblev fængslede i fire måneder, men blev løsladt, da det ikke forhindrede, at der kom flere martyrer.

Skt. Sisenandus 16. juli. St. Paul 20. juli og St. Theodemir 25. juli 851

En måned efter, at kirkeledelsen var blevet fængslet, henvendte yderligere en diaakon og to munke sig til myndighederne for at bekende deres tro fuldt ud, hvorefter de blev henrettet.

Skt. Flora og Skt. Mary 24. november 851

Mary blev påvirket af, at hendes bror blev martyr den 7. juni, og mens hun bad om vejledning, mødte hun Flora, hvis mor havde giftet sig med en muslimsk mand, der døde tidligt. Flora voksede derfor op som kristen sammen med moderen, men da børn i blandede ægteskaber retligt var tvunget til at være muslimer, holdt de hendes tro hemmelig. Hendes storebror angav hende til myndighederne for at være frafalden, da hun ønskede at forblive kristen. De piskede hende voldsomt og overlod hende så til broderen. Senere flygtede hun fra ham, men hun valgte frivilligt at vende tilbage til myndighederne for at stå ved, hvad hun var.

Skt. Gusemindus og Skt. Servus Dei 13. januar 852

Den 13. januar præsenterede den præstestuderende Gusemindus og munken Servus Dei deres trosvidnesbyrd over for myndighederne, hvorefter de blev henrettet.

Skt. Aurelius, Sabigotho, Felix, Liliosa, George 27. juli 852

Aurelius og Sabigotho var fra muslimsk dominerede familier, men allerede tidligt blev de kristne. De blev på familiernes anbefaling gift, mens de levede hemmeligt med deres tro. En af Aurelius' slægtninge, Felix, var fra en kristen familie, men han konverterede som voksen til islam - kun for at finde ud af, at han havde begået en fejltagelse. Bordet fangede, så han måtte nu leve med sin tro i hemmelighed.

Felix blev gift med Liliosa fra en muslimsk familie, og hun var også en hemmelig kristen. Dette hemmelige trosliv kunne de måske fortsat have levet, hvis ikke de en dag havde set en kristen handelsmand blive pisket, fordi han havde aflagt ed i Muhammeds navn, hvilket en vantro ikke kan gøre. Stærkt påvirket af denne uretfærdighed besluttede Aurelius, at tiden var inde til offentliggørelse af deres tro.

De begyndte at komme i fængslet, hvor de besøgte de kristne fanger, blandt andre Flora og Maria i deres celler og forberedte sig til deres egen skæbne. De solgte deres jordiske ejendom og anbragte deres børn i Tabanos-klostret. Felix og Liliosa kom også dertil, efter at de havde solgt deres ejendom.

Munken George blev af sin abbed i Jerusalem udsendt for at indsamle gaver fra klostre i Nordafrika, men her fandt han kirken så undertrykt, at han besluttede sig for at tage til Spanien. Her blev han også forbavset over de forhold, han fandt der. Ved sin ankomst til klostret fandt han sammen med de øvrige fire.

Da dagen for offentliggørelsen af deres tro kom, gik kvinderne ind i en kirke uden slør, hvorefter de straks blev opdaget af muslimske spioner og arresteret som frafaldne muslimer. Kort efter kom soldaterne til deres hjem og arresterede Aurelius og Felix og bragte dem for retten. I begyndelsen ignorerede de munken, men hans holdninger til islam gav ham samme skæbne som de øvrige.

De fik tilbudet om at ændre mening, men de afslog og sagde: ”Enhver religion, der fornægter Kristi guddommelighed, ikke indeholder Treenigheden, fornægter dåben, vanærer de kristne og sværter præsteskabet, betragter vi som værende forbandet.” Efter fire dages fængsel fik præsten lov til at gå, men han svarede med en ny undsigelse af islam og blev derfor henrettet sammen med de andre.

Skt. Christoffer og Leovigild 19. august 852

De to munke havde hørt om de andre martyrer og kom derfor til Cordoba for at fortælle om deres tro og undsige islam offentligt.

Skt. Emilia og Jeremias 15. september 852

Da emiren, Abderrahman, lå for døden, kom disse to, der var uddannet ved Cyprian-kirken, og fremsatte på arabisk en særlig kraftig undsigelse af islam.

Skt. Rogilius og Servus Dei 16. september 852

Munken Rogilius og pilgrimmen Servus Dei trådte ind i moskeen i Cordoba og prædikede evangeliets sandhed og islams falskhed til de øvrige tilstedeværendes skræk. De blev straffet meget hårdt, da de fik fødderne og hænderne skåret af før hovedet. Den nye emirs første handling var at udrense de kristne fra administrationen, men næste år fortsatte martyrierne igen.

Skt. Fandila 13. juni 853

Fandila studerede til præst ved Tabanos klostret, samtidig med at han hjalp munkene. Hans offentlige trosvidnesbyrd over for myndighederne overbeviste emiren om, at der skulle handles drastisk for at gøre de kristne i Cordoba tavse.

Skt. Anastasius, Felix og Digna 14. juni 853. Skt. Benildus 15. juni 853

Dagen efter blev yderligere tre kristne henrettet. Munken Anastasius gik hen på torvet for offentligt at erklære sin tro. Han blev fulgt af munken Felix, der var konverteret til kristendommen. Nonnen Digna fulgte inden dagens slutning deres eksempel. Dagen efter fulgte lægkvinden Benildus deres eksempel. Hun blev brændt, og hendes aske blev spredt ud over Guadalquivir.

Tabanosklostret havde været udgangspunkt for de fleste af martyrerne. Derfor jævnedes emiren i sommeren 853 klostret med jorden. Men den åndelige arv fra klostret forblev at være inspiration for mennesker, der holdt fast ved deres tro.

Skt. Columba 17. september 853

Nonnen Columba besluttede sig for martyriet, da muslimerne kom for at ødelægge hendes kloster i Tabanos. Den 17. september stod hun offentligt ved, hvem og hvad hun var.

Skt. Pomposa 19. september

Columbas eksempel fik også nonnen Pomposa til at gå i døden for sin tros skyld. Nonnerne i hendes kloster forsøgte at holde hende tilbage, men hun undslap til Cordoba.

Skt. Abundius 11. juli 854

Præsten Abundius blev ligesom præsten Perfectus ”narret” af en gruppe muslimer til at sige sin mening om Muhammed.

Skt. Amator. Peter og Lodovic 30. april 855

Præsten Amator, munken Peter og lægmanden Ludovic blev anklaget for ”blasfemi”, da de ikke kunne tie stille med deres tro.

Skt. Witesind 855

Denne lægmand blev henrettet for frafald, da han efter at være konverteret til islam igen konverterede til kristendommen.

Skt. Elias, Paul og Isidore 17. april 856

Præsten Elias og Munkene Paul og Isidore undsagde islam og blev derefter henrettet.

Skt. Argimir 28. juni 856

To måneder senere blev adelsmanden Argimir, der havde tjent emiren Muhammed

1. som censor, også henrettet for at undsige islam. Efter, at han havde trukket sig tilbage fra retsadministrationen, slog han sig ned i et kloster for at nyde dets fred og ro. Han blev derefter anklaget af muslimer for at have nedvurderet ”profeten” og for at have erklæret, at Kristus var Gud. Emiren gav han chancen for at vende tilbage til islam, men han afslog og blev derefter hængt i galgen.

Skt. Aurea 19. juli 856

Tre uger efter blev jomfru Aurea slået ihjel for sin tros skyld. Hendes far var muslim, men i 30 år havde hun levet i Cutelare som nonne sammen med sin mor Artemia uden sine slægtninges viden. Hun havde set sine to brødre blive henrettet for frafald fra islam i 820’erne, og hun havde set flere af henrettelserne i 850’erne.

Da nogle af hendes muslimske slægtninge genkendte hende, bragte de hende til dommeren for at ændre hendes religiøse tilhørsforhold. Hun tog imod tilbudet om at undgå straffen for frafald ved at undsige sin tro. Men hun fortsatte med at praktisere sin tro som nonne, imens hun forberedte sig på sit andet møde med myndighederne. Da hun til sidst igen blev opdaget af familien, blev hun fængslet og slået ihjel.

Skt. Roderik og Salomon 13. marts 857

En af præsten Roderiks to brødre var gået over til islam. Da han ville mægle imellem dem, blev han slået bevidstløs af den muslimske bror, der trak ham igennem gaderne i byen Cabra, idet han påstod, at Roderik havde besluttet sig for at følge islam. Da Roderik kom til sig selv, flygtede han ud af byen af frygt for at blive straffet for frafald. Hans muslimske bror fandt ham senere i bjergene nord for Cordoba og fik ham stillet for en dommer. Her nægtede han at være skyldig i frafald, da han aldrig havde forladt kristendommen. Men den forklaring blev ikke godtaget. I fængslet mødte han lægmanden Salomon, der havde konverteret til islam og derefter tilbagekonverteret til kristendommen.

Skt. Eulogius og Lukretia 11. marts 859

Lægmanden Paul Alvarus beretter, at jomfru Lucretia blev arresteret for frafald. Hun var fra en muslimsk familie, men blev alligevel bekendt med kristendommen via en slægtning. Familien havde ingen mistanke om, hvad hendes besøg hos slægtningen gik ud på. Men hun begyndte at frygte de åndelige konsekvenser af at praktisere sin religion hemmeligt.

Hun søgte råd hos præsten, Eulogius, der hjalp hende med at finde skjulesteder væk fra familien, og som underviste hende i troen. Et forræderi afslørede hende, hvorefter hun blev dømt for frafald, og præsten blev dømt for medansvarlighed.

Begivenhederne i Cordoba i 800-tallet afspejler de meget senere hændelser i Rusland og Østeuropa i 1900-tallet. Også der foretrak de officielle kirkemyndigheder, lige som biskop Reccafredus, kompromisser og samarbejde med antikristne herskere i stedet for at kæmpe for troen.

I virkeligheden overlever kirken ikke takket være sådanne forrædere, men takket være dem, der satte sig imod og dem, som endnu sætter sig imod de hule kompromisser og kæmper for deres tro og bliver talt blandt martyrerne og bekenderne. ”Dødsrigets porte skal ikke få magt over dem.” (Mattæus 16, vers 18)

Og med hensyn til martyrerne fra Cordoba er det takket være St. Eulogius’ af-savn og iver, at vi kender dem. Eulogius’ beretninger er til berigelse af Cordoba. Lad dem også være til berigelse for os.

Kilde: Den Ortodokse Kirke

Dengang og Nu 2

Beretningerne her taler stærkt om mennesker med integritet, der gjorde en forskel. Her skildres kun hændelser fra et enkelt sted i et enkelt årti, men de fandt sted mange steder i flere hundrede år. Desværre gik det meste kildemateriale tabt ved kongeslottet El Escorial’s brand i 1600-tallet.

Historien fra dengang i Spanien er den samme som historien nu. Den drejer sig om islams 1. invasion af Europa. Siden kom islams 2. invasion af Europa i Balkan. Og i dag er islams 3. invasion af Europa i gang via masseindvandring og kolonisation.

Kommentatorens kommentarer til martyrerne: Når man på internettet ser blot nogle af de mange tusinde filer om emnet, så springer det i øjnene, at langt de fleste i vor tid blot ryster på hovedet af martyrerne. For hvad skal nutidens agnostikere og kulturradikale med datidens kristne martyrer? Dem har de ikke noget at bruge til i deres sekulariserede materialisme. Martyrerne omtales oftest som nogen, der selv var ude om det, nogen, der psykologisk var ude af balance osv. For tidens kommentatorer var det alt sammen ingen nytte til. De kunne jo bare have levet fredeligt med muslimerne ved kun at have troen skjult og privat hjemme. De kunne jo bare have accepteret rollen som andenklassborgere, som dhimmier, der nu nøjedes med at tage tingene, som magthaverne ønskede det. Så havde der ingen problemer været.

Det var muligt at føje sig og leve fredeligt, hvis man accepterede rollen som andenklassesborger, som dhimmier, der skulle betale særskat, der skulle bære armbånd, der viste, hvem de var, der skulle holde sig fra bestemte steder, der skulle finde sig i en gradvis talmæssig udryddelse via den kun ensidige konversionsret, der skulle finde sig i gradvis åndelig og national udryddelse. Osv.

Men der var nogen dengang, der ikke ville finde sig i rollen som andenklassesborgere i deres eget land, der ikke ville finde sig i gradvis national og åndelig udryddelse, og som ville betale derfor med deres blod. Hertil siger nutidens agnostikere og kulturradikale: Fy, fy. Det er ikke politisk korrekt. Men de fås stærke eksempel skabte en mægtig virkende kraft hos store dele af befolkningen.

I dag gentager historien sig. De invaderende kolonisateurer ønsker gradvist at tage magten i Europa og i Danmark. Agnostikerne og de kulturradikales kritik gælder her kun dem, der ønsker at sætte en stopper for det. De er selv ude om det, de er blot psykologisk uafbalancerede. Vi kan da bare lade kolonisateurerne få indflydelse, det vil vi sikkert alle blive beriget af. Og igen: hvad skal agnostikere og kulturradikale dog med nationale og åndelige værdier? Den falske politiske korrekthed vil lægge sig som en dyne over både fortiden og nutiden.

Her er det imidlertid spørgsmålet til os i dag. Har vi indre kræfter og værdier til at stå imod den 3. islamiske invasion? Har materialismen ikke allerede undermineret os både åndeligt og nationalt? Der er ingen tvivl om, at vi er svækkede, men vi bør alligevel tage kampen op.

Er der nogen hos os, der vil betale for vor åndelige og nationale selvstændighed med deres blod? Er der nogen, der vil betale med karrieretab? Med det at blive anset for at tilhøre b-holdet? Med deres økonomi? Med det at blive fravalgt det ene og det andet? Med det at blive anset som værende psykologisk mindreværdig? Med det at blive anset for at være egoistisk (selv om det ikke er tilfældet)? Osv. Det er der forhåbentligt, for det vil give sandheden i og om livet rum.

DHIMMIFICERING AF EUROPA

„Jeg synes, det er meget bedre nu,“ siger en tilhyllet kvinde med løftet pegefinger: „Vi må bede til Gud på vores egen måde, ingen behøver at gå over til islam, hvis de ikke vil.“ Manden siger: „Men vi, der er kristne, skal betale en særlig skat til araberne.“ Men hans klogere kone belærer ham: „Jo, men du betalte endnu mere i skat til kejseren, selvom han var kristen.“

Sådan introduceres og indoktrineres svenske børn i den politiske korrekte myte om det fredelige og tolerante islam, der i Spanien skabte en blomstrende multikulturel højkultur, hvor muslimer, kristne og jøder levede sammen i fordragelighed.

Den politisk korrekte børnebog hedder »Helgener og Korsriddere«, er fra år 2000 og illustreret med tegninger, der viser, hvor godt og fredeligt man levede i de rigtig gode gamle dage. Det indledende citat er illustreret med en tegning, hvor nogle spaniere taler om, hvordan de opfatter det som en forbedring at have fået lov til at blive underkuet af muslimerne; for bogens budskab er, at kristne og jøder med glæde underkaster sig deres dhimmi-status som 2. klasses borgere efter landets muslimske erobring ved jihad fra år 711.

Et andet mytisk budskab, som man kan møde i andre børnebøger, er udpenslede skildringer af korsriddernes brutalitet ved erobringen af Jerusalem i 1099, hvorefter den politisk korrekte konklusion serveres for børnene: „Meget af det fjendskab, som endnu i dag eksisterer mellem kristne og muslimer, har rod i det, der skete på korstogenes tid.“ Hele konflikten, skal man forstå, skyldes altså de kristne.

På danske gymnasier er Skovgaard Nielsens »Korstog og Jihad?« (1998) stadig standardværk om kulturkonflikten. Også denne bogs fremstilling og udvalg af kilder bærer præg af den sædvanlige politisk korrekte tendens: „Der er (dog) ingen tvivl om, at i et langt historisk perspektiv har muslimer været betydelig mere tolerante overfor tilhængere af andre religioner, end kristne har været.“ En særdeles tvivlsom påstand ud fra enhver rimelig historisk betragtning.

På bibliotekerne står bogen »Korstogene, som araberne ser dem« af Amin Maalouf (1997). Her blandes ældre arabiske kilder i en uskøn blanding med forfatterens egne synspunkter. Det bliver til en ensidig historie, ifølge hvilken arabiske sejre er „strålende“, europæerne brutale og primitive barbarer, og hele ansvaret for kulturkrigen skyldes alene de kristne: „Der er ingen tvivl om, at bruddet mellem de to verdener stammer fra korstogene, som araberne den dag i dag betragter som en voldtægt,“ skriver Maalouf. Ikke et levende ord om den muslimske jihadiske aggression og erobring af to tredjedele af datidens kristne kernelande omkring Lilleasien og Nordafrika 450 år tidligere.

Historikeren og islam kenderen Bat Yeor har undersøgt baggrunden for, at de europæiske borgere og deres børn i disse år udsættes for en stadig mere massiv påvirkningskampagne, der skal få os til at elske islam og det nye multikulturelle samfund, som EU prøver at skabe ved at lade Europa indgå i en stadig tættere politisk, økonomisk, kulturel og demografisk symbiose med mellemøstens muslimske lande for at skabe det nye utopia - Eurabia.

Et kapitel i hendes bog »EURABIA - the Euro-Arab Axis« (2005) handler om den andalusiske myte, som i min oversættelse fra engelsk citeres nedenfor. Min intention er at sætte ubestridelige historiske kendsgerninger og saglige vurderinger op over for det massive forsøg på med alle midler at hjernevaske og indoktrinere de europæiske befolkninger til politisk korrekthed. En bestræbelse, som er pågået og gradvis eskaleret gennem mere end 30 år.

DEN ANDALUSISKE UTOPI

Den Euro-Arabiske politik, som planlægges af utallige Euro-Arabiske organisationer, bestræber sig på at legitimere den voksende muslimske bosættelse i Europa ved at henvise til islams tilstedeværelse i europæiske lande gennem århundreder. Muslimsk dominans - uanset om det var på den Iberiske halvø eller Balkan - bliver fremstillet som et mildt og oplyst styre. Ud fra dette synspunkt har islam historisk legitimitet i Europa. Den er ikke en fjendtlig og fremmed magt, som ved hjælp af krig trænger ind for at gøre erobringer. Den hører hjemme i Europa, og Europa er dens retmæssige hjemland. Det var derfor en retfærdighedshandling at give arabere og muslimer en privilegeret status frem for andre, der ønskede at immigrere til Europa.

Fortalerne for muslimsk immigration henviste til det uvurderlige historiske bidrag, muslimer havde ydet til europæisk civilisation og den tolerance, som det Andalusiske Kalifat angiveligt udviste. Den fredelige sameksistens gennem århundreder mellem muslimer, kristne og jøder på den Iberiske halvø under et mildt islamisk styre blev påtvungen nostalgisk illusion. Denne „gyldne tidsalder“ i Middelalderen med herlig andalusisk dhimmitude for den kristne, spanske majoritet og jøderne blev en model

for de sociale og politiske projekter om Euro-Arabisk fusion i det 21. århundrede. Denne fremtidsplan, som hovedsagelig var undfanget i franske akademiske islamo-logiske laboratorier, byggede på dogmet om en idyllisk fortid med fredelig kristen-jødisk-muslimsk sameksistens, som alene blev forpurret af de kristnes fanatisme med Korstogene fra 1096, og, i den moderne periode af zionismen, som Europa angiveligt støttede. Dette dogme, indlejret i vildledende økonomiske og geostrategiske interesser, blev ihærdigt forsvaret af doktrinære eurabiere og syntes uafviseligt. I realiteten er det analogt med det kommunistiske paradys, da det beror på tro frem for objektive kendsgerninger.

Myten om islamisk tolerance blev skabt i Frankrig i det syttende og attende århundrede og udøvede indflydelse på oplysningstidens politiske tænkere. I det nittende århundrede opfyldte myten en ideologisk og politisk funktion, der tjente Frankrigs koloniale ambitioner i Mellemøsten og Storbritanniens interesse i at bevare det Ottomanske Imperium som et bolværk mod russisk og fransk ekspansionisme. Denne politik tjente også til at inddæmme den pan-slaviske rejsning på Balkan sammen med græsk panhellenisme og hapsburgernes ekspansionisme i de tyrkisk-europæiske provinser. Som et politisk og ideologisk våben retfærdiggjorde det forsvaret af den territoriale integritet af det Ottomanske Imperiums europæiske besiddelser - et forsvar, som Storbritannien påtog sig på betingelse af, at det Ottomanske Imperium moderniserede sine institutioner og frigjorde dets ikke-muslimske undersåtter. Gennem det tyvende århundrede fortsatte tolerancemyten med at blive anvendt som støtte for de europæiske statslederes pro-muslimske politik.

I mellemtiden adopterede Frankrig en arabisk version af tolerancetemaet for at tjene landets koloniale ambitioner i de ottomanske arabiske territorier. Efter Første Verdenskrig og folkedrabene på armenierne, som hentede næring i islamisk jihad ideologi og blev ledsaget af massakrer på assyriske kristne, blev myten om „ottomanernes tolerance“ udskiftet med den om „fredelig sameksistens i de første arabiske kalifater“. Ligesom dens forgænger tjente dette slogan de europæiske magters politiske interesser i deres arabiske og muslimske kolonier og protektorater.

Faktisk eksisterer der ingen historiske beviser for, at de første arabiske kalifater udviste tolerance i det kristne land, som blev erobret ved jihad. Det er almindeligt kendt, at i det første århundrede af arabisk kolonisation var situationen kaotisk. Mellemøstens indfødte befolkning var på den tid kristne og jøder, medens Zarathustras lære dominerede i Persien. Muslimerne udgjorde en besættelseshær, sammensat af utallige stammer bragt sammen fra hele Arabien og konstant forstærket gennem tilstrømning af arabiske kolonister, der bosatte sig i de erobrede områder. Arabiske kaliffer anvendte fremtrædende kristne og patriarker for at få pålagt despotisk styre over deres overvejende kristne dhimmibefolkninger.

Ikke desto mindre kom det syvende århundredes tema om arabisk tolerance til at udgøre grundlaget for moderne muslimsk-kristen arabisk nationalisme i Palæstina, og et ideologisk våben mod ethvert krav om uafhængighed for jødiske og kristne dhimmibefolkninger.

I 1970'erne blev dette tema integreret inden for en udvidet ramme i den eurabiske doktrin, som blev fremført af EF's udenrigsministre og politikere samt intellektuelle involveret i EAD (European-Arabian Dialogue) som et middel for at lette den demografiske og kulturelle arabisering af Europa.

Europæiske økonomiske interesser i den arabiske verden fordrede en afslappet og eftergivende politik over for de muslimske immigranter, som strømmede til Europa. De blev budt velkommen som dem, der skulle opbygge fremtidens Euro-Arabiske alliance: „Eurabia“.

EAD's kulturelle sektorer udviklede to hovedtemaer for at pålægge Europas tøvende befolkninger absorbering af millioner af fremmede muslimer. Befolkninger, som var påvirket af økonomisk recession, usikkerhed og terrorisme. Den andalusiske myte kom til at overskygge indvandringsdebatten, medens temaet om kristendommens og Vestens skyld forpurrede forsøg på en konkret diskussion af problemerne. Det andalusiske tema gav fortalere for Eurabia et arsenal af argumenter for at hæmme tilslutningen til anti-immigrationsbevægelser, som kunne have forgiftet de Euro-Arabiske økonomiske aftaler og obstrueret opbygningen af den fremtidige Euro-Arabiske enhed. Den andalusiske myte introducerede i Europa det samme historiske hukommelsestab, som længe havde formet en vigtig del af den beskyttelsesmekanisme, som blev anvendt af den østlige kristendoms dhimmi-samfund.

Iberien, med Portugal, blev erobret mellem 710 og 716 af arabiske stammer fra det nordlige, centrale og sydlige Arabien. Erobringen af halvøen blev fulgt op af massiv immigration og kolonisering af berbere og arabere. De fleste kirker blev ombygget til moskeer. Selv om erobringen var blevet planlagt og udført i samarbejde med en magtfuld iberisk kristen royal fraktion af dissidenter, som omfattede en biskop, foregik den efter retningslinjerne for klassisk jihad - med massive plyndringer, slaveri, deportationer og drab. Toledo, som først havde overgivet sig til araberne i 711 eller 712, gjorde oprør i 713. Byen blev straffet med plyndring; alle dets fremtrædende borgere fik skåret halsen over. I 730 blev Cerdagne (i Septimania, nær Barcelona) ødelagt, og en biskop blev brændt levende. I slutningen af det ottende århundrede havde herskerne over Nordafrika og Andalusien introduceret malikanismen, en af de mest yderliggående sunnimuslimske retsskoler. Efterfølgende blev andre strømninger inden for den islamiske tro undertrykt. I midten af det tyvende århundrede, før den eurabiske

politiske korrekthed begyndte at dominere de historiske publikationer, skrev den fremtrædende franske lærde, Evariste Lévy-Provencal, hvis speciale var andalusisk historie: „Den muslimske andalusiske stat fremtræder således fra dens første oprindelse som forsvarer og forkæmper for et misundelsens ortodoksi, stivnet i blind respekt for en rigid doktrin, som på forhånd mistænkte og fordømte ethvert forsøg på rationel tænkning.“

I regioner under stabil islamisk kontrol blev jøder og kristne tolereret som dhimmier på samme måde, som de blev andre steder i de muslimske lande. Efter islamisk lov fik de således forbud mod at bygge nye kirker og synagoer eller reparere de gamle. De blev udskilt og måtte bo i specielle kvarterer, de skulle bære en særlig klædedragt, hvorved de klart adskilte sig og gjorde det lettere at diskriminere mod dem. De blev underlagt en særlig skat „jizya“ som foreskrevet i koranisk lov (Koranen 9:29) og andre tunge økonomiske byrder, og de kristne bønder udgjorde en underdanig klasse tilknyttet de arabiske besiddelser. Mange forlod deres jord og flygtede til byerne. Skrappe gengældelsesforanstaltninger ledsaget af muti-leringer og korsfæstelser forhindrede mozaraberne (kristne dhimmier) i at turde tilkalde hjælp fra Europas kristne konger. Fremover blev det sådan, at hvis en dhimmi skadede en muslim, mistede hele lokalsamfundet dets status som beskyttet folk, hvorefter der var frihed til plyndring, slaveri og vilkårlige drab.

Den ydmygende status, som var pålagt dhimmierne, og konfiskationen af deres marker fremprovokerede mange oprør, som blev straffet med massakrer, således i Toledo (761, 784-86, 797). Efter endnu et oprør i Toledo i 806 blev syv hundrede indbyggere henrettet. Opstode brød ud i Saragossa mellem 781 og 881, Cordova (805), Merida (805-13, 828 og de følgende år, og senere i 868). Og atter i Toledo (811-19). Oprørerne blev korsfæstede, således som Koranen foreskriver (5:37), en straf, som stadig anvendes i Sudan den dag i dag. Oprøret i Cordova i 818 blev knust efter tre dages massakrer og plyndringer, hvor tre hundrede fremtrædende borgere blev korsfæstet og tyve tusinde familier fordrevet.

Kampe var endemiske i andalusiske byer mellem forskellige befolkningsgrupper - arabiske og berbiske kolonisateurer, iberiske muslimske konvertitter (muwal-ladun) og kristne dhimmier (mozarabere). Der var sjældent perioder med fred i Emiratet Cordova (756-912) eller senere.

Modsat den fremherskende myte repræsenterede Al-Andalus frem for noget andet land jihad. Hvert år - og nogen gange halvårligt - sendte de muslimske herskere plyndringsekspeditioner mod de kristne, spanske kongedømmer i nord, til de baskiske områder eller Frankrig og Rhonedalen, hvorfra de hjembragte bytte og slaver. Andalusiske sørøvere foretog angreb og invasioner langs Sici-

liens og Italiens kyster. De sejlede endog så langt som til de Ægæiske øer, hvor de plyndrede og nedbrændte, hvor de kom frem. Tusindvis af mennesker blev taget med som slaver til Andalusien, hvor kaliffen havde en hær bestående af titusinder af kristne slaver hentet fra alle dele af det kristne Europa (Saqaliba) og et harem spækket med tilfangetagne europæiske kvinder. Samfundet var skarpt opdelt langs etniske og religiøse linjer med de arabiske stammer øverst i hierakiet efterfulgt af berbere, som aldrig blev anerkendt som ligeværdige på trods af, at de var overgået til islam. Længere nede på stigen kom muwalladunkonvertitter og helt i bunden kristne og jødiske dhimmier.

Den andalusiske jurist, Ibn Abdun (død 1134), skrev i sin juridiske traktat, som blev benyttet af myndighederne i Sevilla, at jøder og kristne tilhørte Satans parti (Koranen 58:20), hvorfor man skulle foragte og undgå dem. For at de kunne identificeres, blev de pålagt at bære et fremtrædende mærke som en nedværdigelse. Ibn Abdun forbød salg af videnskabelige bøger til dem med den fiktive begrundelse, at de oversatte dem, for at deres trosfæller eller biskopper skulle få tillagt æren. Faktisk er plagiater vanskelige at afsløre, eftersom hele jødiske og kristne biblioteker i synagoger, kirker og klostre blev plyndret og ødelagt overalt i det islamiske imperium. En anden kendt andalusisk jurist fra det elvte århundrede, Ibn Hazm, skrev, at Allah alene havde givet de vantro ejendomsret, for at muslimer havde noget at udplyndre.

På trods af fremragende kulturelle fremskridt og indimellem perioder med tolerance i det tiende og elvte århundrede er Andalusiens historie præget af grusomhed, krig og slaveri. Charles-Emmanuel Dufourcq (død 1982) - professor i mid-delalderhistorie ved Paris' Nanterre Universitet og forsker med speciale i muslimsk-kristne-jødiske relationer i Maghreb, Spanien og Sicilien - tegner et billede af disse samfund i meget dunkle farver. Ikke desto mindre har EAD integreret den andalusiske myte i dens dogme til støtte for dens politiske aktioner.

Tydeligvis kræver overbevisningen om fredelig sameksistens under sharia-loven, at man styrker den islamiske doktrin. Den bekræfter, at sharialoven er fejlfri selv i en af dens mest strenge versioner, malikismen, som blev taget i anvendelse i Maghreb og i Andalusien. Man bør huske på, at sharia var den eneste lovgivning, som styrede dar al-Islam (Islams Hus), indtil europæisk lov, indflydelse og pres for at modernisere blev udøvet i det nittende århundrede.

I dag afvises selv den svageste kritik af dhimmiernes status, fordi den underminerer doktrinen om islamisk lovs og regerings fuldkommenhed. Tidligere udgjorde anerkendelsen af den islamiske regerings tolerance og retfærdighed en integreret del af dhimmiens pligter. De juridiske traktater vedrørende den

„beskyttelse“, som blev ydet dhimmibefolkninger, som var underkastet jihad, specificerede, at kritik af islamisk lov var en alvorlig forseelse, som i nogle tilfælde blev betragtet som blasfemi.

Aktuelt udsender jødiske og kristne netværk af dhimmier spredt ud over den vestlige verden temaet om en lykkelig, fredelig tusindårig sameksistens under islamisk lov. De, som er blevet overtaget af tyrkerne, priser ottomanismen; andre, som bliver sponsorerede af den Arabiske Liga, glorificerer den muslimsk-kristne symbiose i det Arabiske Imperium. En frugtbar jord for opblomstring af historisk negationisme (historiebenægtelse), et tema, som er blevet hjørnestenen, hvorpå det multikulturelle Eurabia bygges. I »La Vie Quotidienne«, udgivet i 1978, undersøger Dufourcq tvetydigheden i de ord, som baner vejen for historisk revisionisme, og bekræfter, at man endog „kan tænke, at vi mod slutningen af det tyvende århundrede bliver tilskyndet til at undre os over, om det ikke er sandsynligt, at de omvæltninger, vort kontinent har været udsat for efter islamisk indtrængning for mere end tusind år siden, kan forventes gentaget i morgen, blot med andre metoder.“

Islamkenderen Bat Yeor berører ganske kort oprindelsen til den islamiske tolerancemyte i Europa: „Myten om islamisk tolerance blev skabt i Frankrig i det syttende og attende århundrede og udøvede indflydelse på oplysningstidens politiske tænkere.“ Grunden til, at denne tolerancemyte vandt accept og påvirkede oplysningstidens tænkere bør dog også kort omtales.

Myten om islam som fredens og tolerancens religion har rødder til nogle sider af oplysningstiden, som meget få er opmærksomme på, nemlig den, at oplysningsfilosofferne tog islam som gidsel i deres opgør med kristendommen uden at være opmærksomme på, i hvor høj grad deres egne forestillinger byggede på kristen tænkning og etik.

Oplysningsfilosofferne delte med mange i deres samtid drømmen om, at der måtte findes samfund, som var langt bedre end dem, som de selv levede i. I sådanne samfund er de misforhold, som tynger de kendte, ikke til stede, og mennesker kan udfolde sig med deres naturlige godhed, fordi skaberværker ikke er spoleret, som hos os selv. Ud fra sådanne drømme, kombineret med et meget ringe kendskab til Østens og Nordafrikas lande og befolkninger, voksede også forestillingen om en religion, som stemte bedre overens med oplysningstankerne end den katolske kirke, der betragtedes som den instans, som frem for nogen ville begrænse og undertrykke fornuften og friheden. Det drejede sig derfor om at finde en ny religiøs måde at forholde sig til tilværelsen på, en religion, som kunne give rum for alle oplysningstidens tanker om tolerance og frihed.

Uden i øvrigt at kende ret meget til islam, dens historie, dens helligskrifter og dens samfundsopfattelse overførte oplysningstænkerne ofte sympatier og forhåbninger til en islamisk religion, som man havde skabt sit eget billede af. Pierre Bayle (død 1706) anses for at være den, der har formuleret den islamiske myte om tolerancen så fascinerende, at den har overlevet indtil i dag på trods af, at han stort set intet vidste om islamisk historie. Uden kendskab til arabisk eller primære kilder skrev Henri de Boulainvilliers en biografi om Muhammad i 1730. Heri fremstiller han islam som fornuftspræget og uden mysterier og mirakler, og Muhammad som en statsmand og stor lovgiver, som ingen i det klassiske Europa kan sammenlignes med. Bogen var tænkt som et våben mod kristendommen i almindelighed og specielt rettet imod præsteskrabet. Den kom til at præge eftertidens islamopfattelse stærkt. Ikke mindst Voltaire og Gibbon var påvirket deraf. Voltaire beskrev kristendommen som „den mest latterlige, absurde og blodige religion, som nogensinde har smittet verden.“ I modsætning hertil så han - i hvert fald i en periode - islam som en enkel, fornuftspræget og tolerant religion uden præster og mysterier. På samme linie lå Gibbon. Han kom til at påvirke hele den europæiske befolkning med tanken om Muhammad som den vise og tolerante lovgiver. Også digteren Goethe var fascineret af islam, og det hævdes, at han konverterede. Den socialistiske irske forfatter, dramatiker og nobelpristager, George Bernard Shaw, skrev i 1936 yderst positivt om islam og profeten Muhammad og tilføjede, at han udmærket kunne forestille sig, at islam inden for hundrede år kommer til at dominere Europa.

Uddrag af artikel af *Jan Aage Jeppesen*